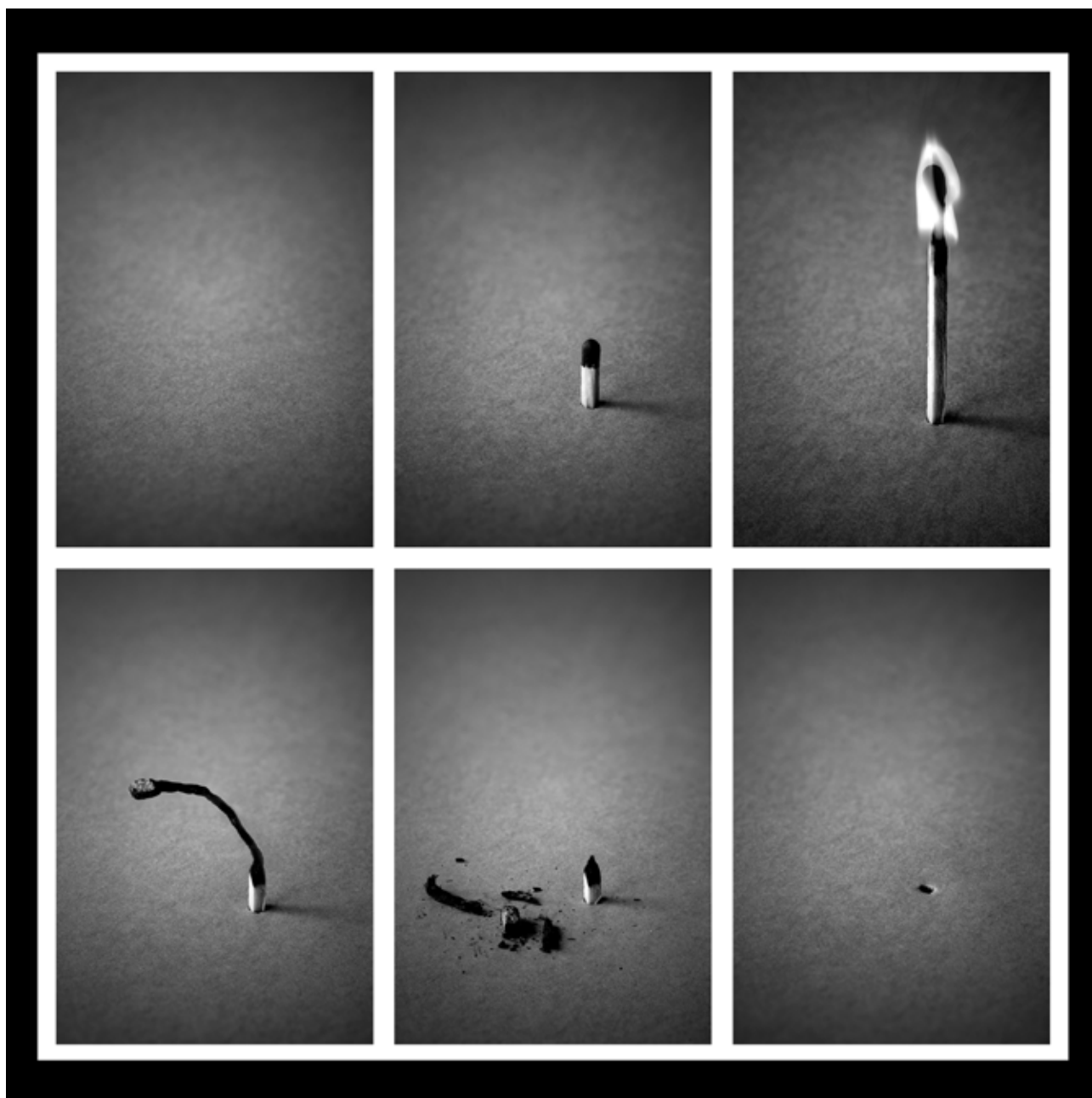

2/2025

FOTOIMPULS

ZPRAVODAJ VÝCHODOČESKÝCH FOTOGRAFŮ

OBSAH

ÚVODNÍK

- 3 Úvodní slovo Ctibor Košťál**

VSVF

- 4 Pozvánka na 31. valnou hromadu**

OSOBNOST

- 5 Iwona Germanek - jiný portrét w**
15 Profesor Rudolf Adler
16 Lenka Židová

FOTOGRAFIE S PŘÍBĚHEM

- 21 Fotografie s příběhem**
22 Příběh jedné fotografie
23 Proč nestačí, že je to „jen“ pěkné

SOUTĚŽE A PŘEHLÍDKY

- 24 Fotografie 2025**
25 Vyhodnocení Ratibořického mapového okruhu
26 Premiéra 2025
32 Národní soutěž fotografie 2026

FOTOGRAFICKÁ SETKÁVÁNÍ

- 34 S polskými přáteli na OstravskuW**
36 Polsko v Hlučíně
37 Návštěva portugalského Porta
39 Se Ctiborem v Ráji
40 Hledání duše města – Litomyšl dnešní
41 Litomyšl známá neznámá

FOTOKLUBY

- 42 Fotoklub Náchod**
43 Z činnosti Fotoklubu Rychnov nad Kněžnou

VÝSTAVY A FESTIVALY

- 43 Bazalka, Ivan Nehera**
44 Blatenský fotofestival
45 Dva v jednom – dni
46 Výstava eRko 11+2
47 Chutná galerie, Čas a časoprostor, Reflexe
Labyrintu 2025
48 Síla okamihu
49 Nové Město nad Metují

KDE FOTÍM JÁ

- 49 Krása starých skleníků**

RŮZNÉ POHLEDY

- 52 Na co čekám**
55 Jak jsem fotil Island 1997

Fotoimpuls č. 2/2025

Vydává: Centrum uměleckých aktivit,
příspěvková organizace, ve spolupráci
s Volným sdružením východočeských fotografů, z. s.

Graficky upravil: Radek Homola

Redakce: Rada pro fotografii Volného sdružení
východočeských fotografů, z. s.
a Zuzana Capoušková

Jazyková korektura: Zuzana Neugebauerová

Tisk: Art-D Grafický ateliér Černý, s. r. o.

Fotografie na obálce strana 1: / Petr Malý /
O pomíjivosti lidského života /

Vložená fotografie: Lenka Židová

Uzávěrka příštího čísla 1/2026, : 30. dubna 2026

Příspěvky do zpravodaje Fotoimpuls
zasílejte e-mailem na adresu: foto@cuahk.cz
(do předmětu uveďte Fotoimpuls 1/2026).

Kontakt vydavatele: Centrum uměleckých aktivit,
příspěvková organizace,
Tomkova 139/22, 500 03 Hradec Králové
Telefon: 775 011 857
foto@cuahk.cz
<http://www.cuahk.cz>

Fotoimpuls ke stažení v PDF
<https://www.cuahk.cz/obory/fotografie/fotoimpuls/>

Vychází za finančního přispění: Ministerstva kultury ČR.
Děkujeme.
Registrováno na MK ČR pod evidenčním číslem:
MK ČR E 21253.

Náklad 300 kusů
Neprodejně

ISSN 2570-6241

Úvodní slovo

A máme po volbách, aneb jen okrajově o fotografii.

A je po všem. Máme, co jsme chtěli? Máme, co si zasloužíme? V rámci vnímání tolik skloňovaného pojmu demokracie, se kterou jsme se od roku 1989 příliš nakládat nenačili, asi ano. V lavině slibů a výkřiků o našich nezadatelných právech poněkud zapadá uvědomění si méně populárních, ale pro klidný společný život nezbytných povinností. Proč je slovo „povinnost“ skoro zakázané. Už ve školách. Intenzivně vnímám, že žijeme ve společnosti s absencí morálky. Viditelně se vytrácejí elementární znaky úcty a slušnosti. Současná politika rozděluje nejen společnost, ale dokonce i rodiny. To chceme? Povolebních důsledků naší demokracie se jen tak snadno nezabavíme. Pojďme ale zabojet za zachování základních morálních a mravních hodnot. Pojďme se zase respektovat, pojďme být k sobě opět slušní, přívětiví, vlídní a... usměvaví.

Ano, usměvaví. I ta jiskřička v oku dvou míjejících se jinak cizích lidí vyhasíná. Nestojíme si už za vzájemný pohled, za pokývnutí hlavy, za pocuknutí koutkem úst, zkrátka za

signál, že o sobě víme. Pojďme se to pokusit společně změnit. Pojďme přispět k tomu, aby to alespoň bylo zase DOBRÉ. Stejně tak, jako naše unikátní dobré světlo, přání a pozdrav, jež nás fotografy provází.

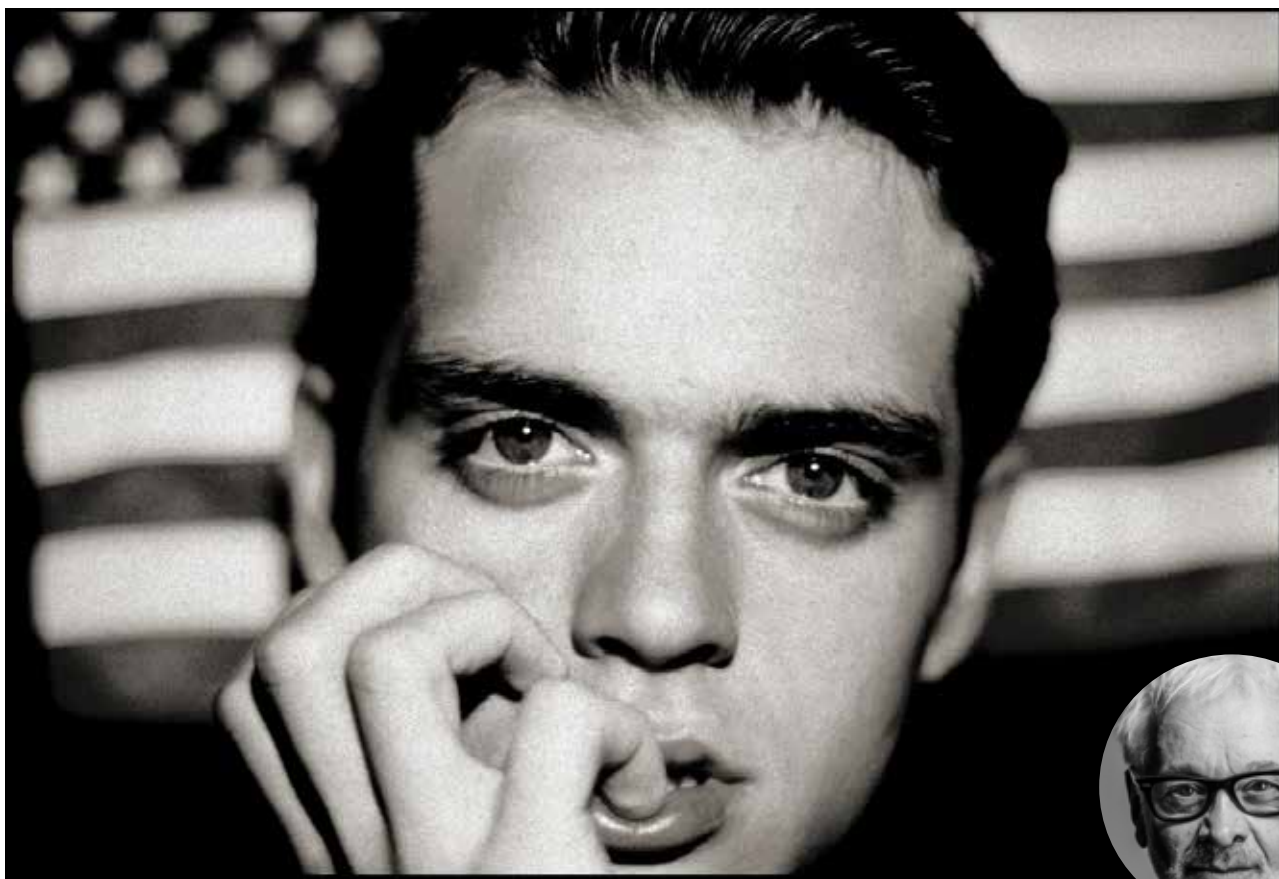
Ale že mi to trvalo, než jsem se od politiky dostal tam, kde to mám nejraději. Scházíme-li se s lidmi, kteří nám jsou z nejrůznějších důvodů blízcí, vytváříme kolem sebe bublinu. Umělý svět. Přívětivý svět.

Já z takové bubliny dnes pouze vykouknul. Zavaroval a rád se vrátil zpět k Vám.

Vše dobré a buďme na sebe dobří.

Dobré světlo Ctibor Košťál – snažící se být rovněž dobrý.

PS: Teď právě mi přišla zpráva o náhlém skonu kamaráda, kolegy fotografa, vrstevníka. Smutné potvrzení mého apelu. Vzpamatujme se, šířme dobro dál, užívejme si, jsme tu jen na návštěvě...

Pozvánka na valnou hromadu Volného sdružení východočeských fotografů, z. s.

Termín: v sobotu 7. března 2026 od 9:30 hodin.

Místo konání: Krajský úřad Královéhradeckého kraje,
Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové v sále Albrechta z Valdštejna.

V 1. části programu proběhne oficiální část valné hromady (zprávy o činnosti a hospodaření VSVF, z. s. za rok 2025 a plán práce VSVF, z. s. na rok 2026).

Ve 2. části programu proběhne beseda s hostem valné hromady. Účast přislíbil Robert Vano.

Odkaz na dokument o Robertu Vanovi: Robert Vano - Příběh člověka - iVysílání | Česká televize
<https://www.ceskatelevize.cz/porady/12230233119-robert-vano-pribeh-cloveka/>

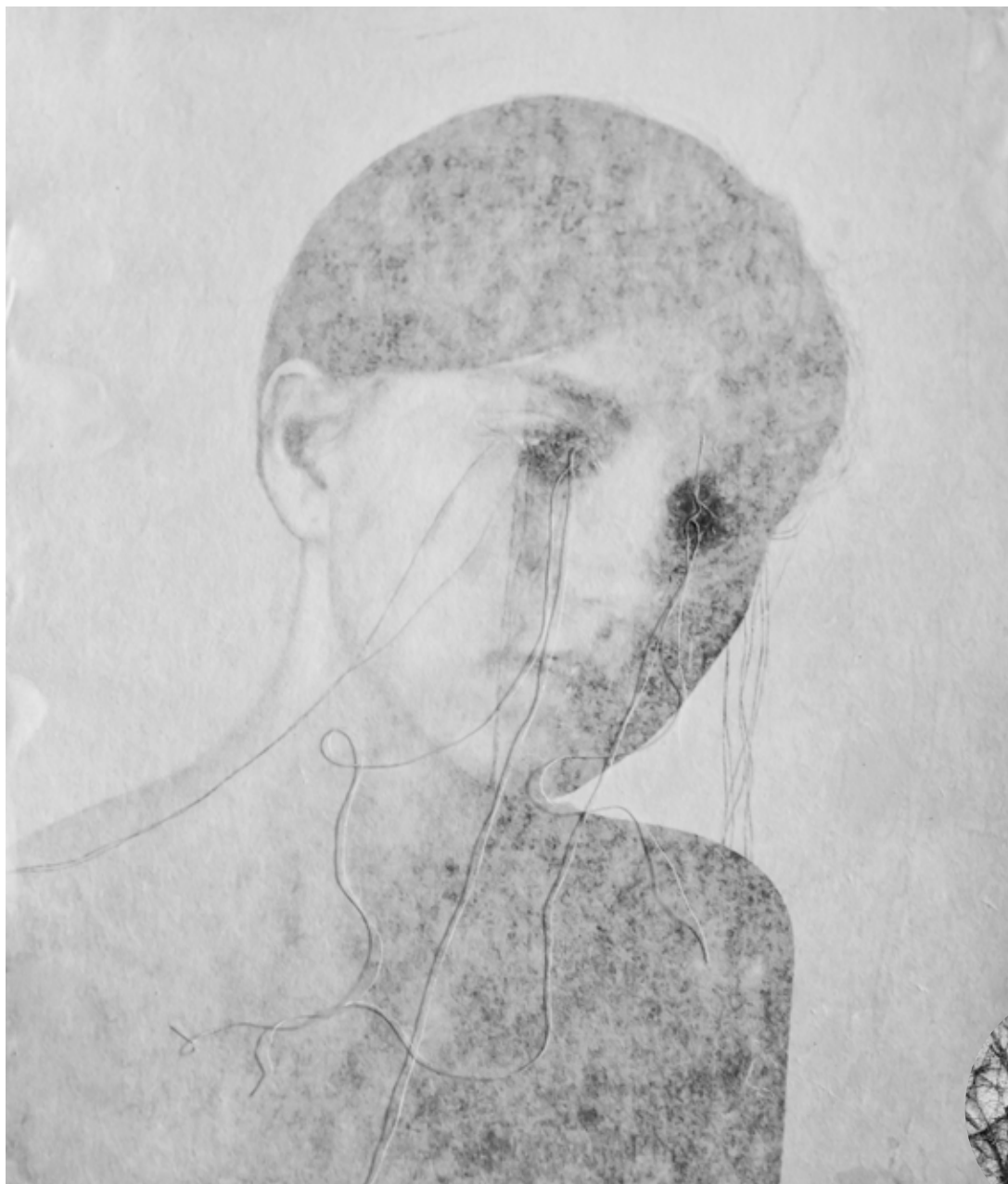
Robert Vano

je především módní a reklamní fotograf. Fotografuje černobílé portréty a akty na klasický film a používá také už málo používanou techniku platinotypie. Spolupracuje se světovými značkami, vede workshopy „Daylight nude“. Nejraději fotografuje při denním světle.

FOTOGRAFICKÁ BURZA

V sobotu 7. března 2026 odpoledne (po valné hromadě VSVF) chystáme v Centru uměleckých aktivit burzu fotografického vybavení, knih, fotografií apod. Termín je zatím předběžný, členy VSVF budu ještě informovat e-mailem s bližšími informacemi. Aktuální informace budou také na našich webových stránkách <https://www.cuahk.cz/typ-akce/akce-hradec-kralove/>. Kdo byste měl zájem se burzy zúčastnit jako prodejce, napište mi na adresu foto@cuahk.cz.

Zuzana Capoušková

Iwona Germanek – jiný portrét

Nevím, jestli se to děje i vám, ale mně se někdy stává, že o „něco „ťuknu a ono se to záhy objeví ještě dvakrát nebo třikrát. Naposledy se mi to stalo s autorkou zajímavých fotografií Iwonou Germanek.

Poprvé jsem ji zaznamenal na výstavě v Novém Městě nad Metují na Novém festivalu. Podruhé mi „přistála“ informace o zahájení její výstavy v Jastrzębiu Zdroju a vyvrcholilo to shlédnutím výstavy na festivalu v Blatné.

V Novém Městě jsem poprvé viděl portréty lidí, mnohdy se skrytou nebo přemalovanou tváří. Osoby, které jsou zobrazovány jako vnitřní pocit autorky než podobenství portrétované, portrétovaného. Na této výstavě jsem si koupil i knihu s názvem Růžová neexistuje, kde je možné se dočíst, že autorka má fotografii jako prostředek k překonání svých a dceřiných depresí. V Blatné jsem se s Iwonou domluvil, že jí položím pár elektronických dotazů, aby nám zodpověděla základní nit své tvorby.

„Je tohle to,
co to je?“

**Dobrý den, Iwono,
můžete se nám v krátkosti představit?**

Jsem polská fotografa a vizuální umělkyně.
Žiji v Horním Slezsku, v malém městečku Bojszowy.
Šest let jsem spojena s Institutem tvůrčí fotografie
v Opavě, kde momentálně studuji doktorandské studium.
Na této univerzitě také působím jako lektorka.

Jak jste k fotografii došla?

K fotografování jsem se dostala poměrně pozdě, až v roce 2002. Všechno to začalo setkáním s mou bývalou studentkou, která mi ukázala své černobílé portréty pořízené v temné komoře. Uchvátila mě jejich jednoduchost, emotivnost a upřímnost. Zeptala jsem se sama sebe: „Proč nefotím?“ Brzy jsem si koupila svůj první fotoaparát, a tak začalo mé dobrodružství.
Po několika letech jsem však cítila potřebu prohloubit své znalosti a uspořádat si nabyté zkušenosti. Vystudovala jsem dvouletou fotografickou technickou školu v Katovicích a Vratislavskou školu fotografie AFA. Katovice mi daly solidní technický základ, zatímco Vratislav mně otevřela umění v širším smyslu – naučila mě dívat se na obrazy nejen prizmatem techniky, ale i emocí. Kurzy malby a sochařství mi umožnily lépe porozumět prostoru

a formě a setkání s výstavami a originálními díly rozvíjelo moji všímavost. Byla to intenzivní, formativní doba, která formovala mé fotografické myšlení.

A jak jste se ocitla v Novém Městě?

Moje fotografické vzdělání neskončilo ve Vratislavi. Dlouho jsem hodně slyšela o Institutu kreativní fotografie v Opavě. V komunitě fotografů je institut spojován především s dokumentární fotografií – se silnými projekty reportážního stylu. Není tedy divu, že když jsem se zmínila, že bych si ráda vyzkoušela studium na této české univerzitě, reakce mých přátel byly smíšené. Rozhodla jsem se to však risknout. Dnes vím, že to bylo jedno z nejlepších rozhodnutí v mé fotografické kariéře. Studium na ITF mi otevřelo zcela jiný způsob myšlení o obrazu, ale také rozšířilo mé profesní kontakty – a to i za hranicemi Polska. Právě díky těmto kontaktům mi jednoho dne napsala Renata Štepařová, organizátorka fotografického festivalu v Novém Městě. Tak se moje práce dostala na výstavu v tamní galerii Zázvorka.

Viděl jsem Vaši výstavu v Novém Městě a zaujal mne Váš vizuální projev. Jak jste se k tomuto zpodobnění člověka dostala?

V Novém Městě jsem vystavovala díla ze série „Růžová neexistuje“ z roku 2023. Je to série o depresi – boji s touto nemocí, ale také o naději a možnosti vymoření se z temnoty. Příběh mé dcery mě inspiroval. Společně jsme se rozhodly, že to stojí za to sdílet. Tehdy si ani jedna z nás nedokázala představit, že se projekt stane důležitým a osobním hlasem pro tolik lidí.

Práce na sérii nebyla snadná. Wiktorie se v té době přestěhovala do Kanady a já musela celý tvůrčí proces řídit sama. Sáhla jsem pak do svého fotografického archivu – fotografií mé dcery a jejích autoportrétů z období její nemoci. Wiktorie v té době studovala malířství na Akademii výtvarných umění, takže jsme přirozeně začaly spojovat oba světy, její malbu a mou fotografii.

Tak vznikly první fotomontáže. Postupem času jsem začala experimentovat s texturou a materiálem – používala jsem japonský hedvábný papír, vosk a různé struktury, které mi umožnily lépe vyjádřit emoce doprovázející depresi, bezmoc, smutek a osamělost. V tomto temném prostoru se však objevil motiv naděje, růžová barva. Začala se nesměle objevovat v detailech autoportrétů mé dcery, jak se její stav zlepšoval. Zpočátku černobílé snímky pomalu získávaly růžové akcenty. Pro mě se tato barva stala symbolem znovunabytého světla.

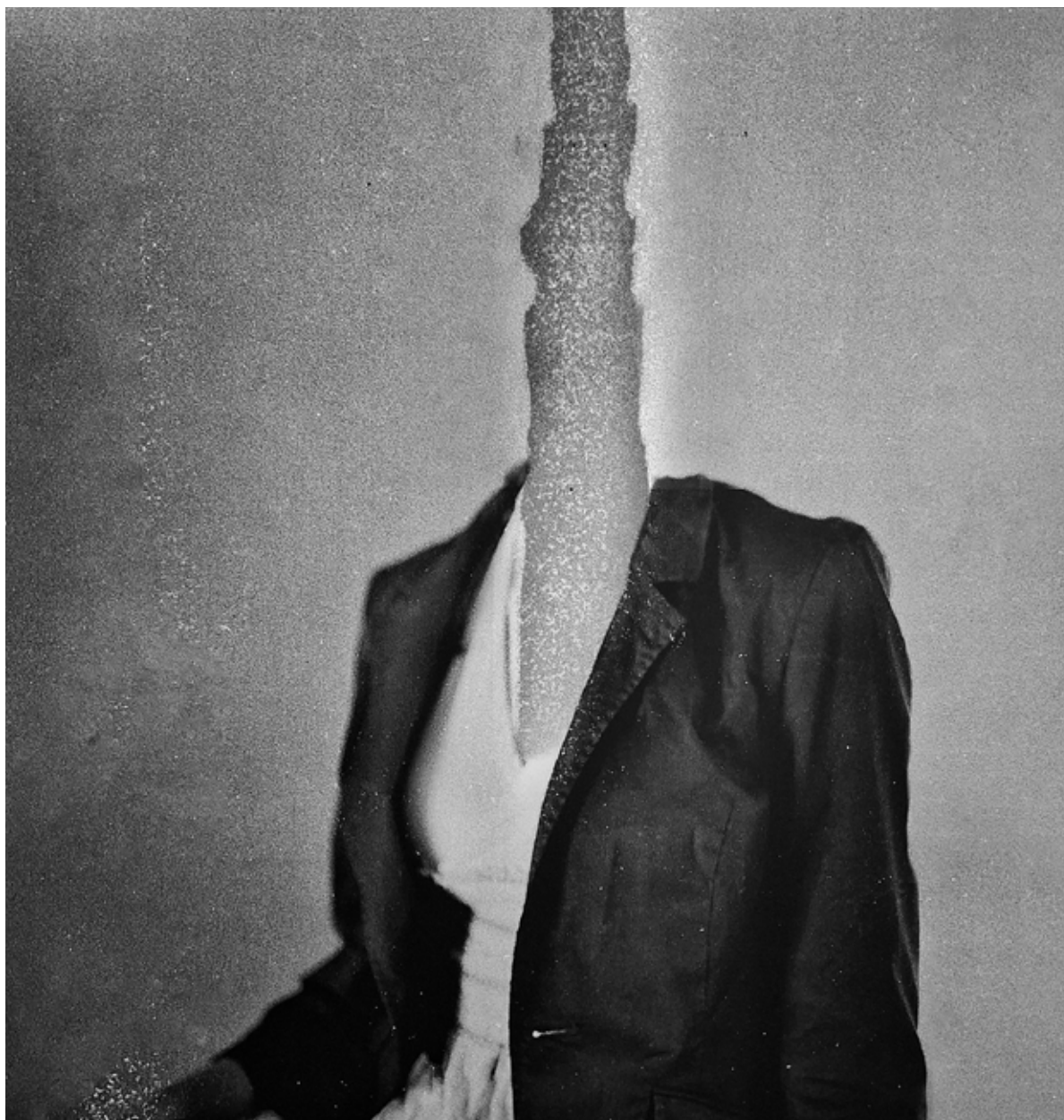
Autor komentáře v knize Růžové neexistuje píše, že si fotografií pomáháte řešit své a dceřiny deprese. Je tomu skutečně tak?

Při práci na této sérii jsem myslela především na svou dceru a všechny, kteří se s depresí setkali. Tehdy jsem nemyslela na sebe, i když samozřejmě každá matka v takové situaci žije s neustálým strachem o své dítě. Chce pomoci, ale zároveň se cítí bezmocná tvář v tvář nemoci, o které se nedá jen tak „promluvit“ nebo ji „vyřešit“. Pokud tento projekt nějakým způsobem pomohl ostatním – stal se oporou, referenčním bodem nebo okamžikem porozumění, je to pro mě obrovský úspěch. Během vernisáží se lidé rozplakali, přistupovali ke mně a vyjadřovali vděčnost. Často jsem také slyšela, jak je odvážné vyprávět takové osobní příběhy. Ale nepovažuji je jen za „své“. Navzdory jejich velmi osobnímu kontextu jsou to univerzální příběhy – o lidskosti, o emocích, o křehkosti a síle zároveň.

Autor komentáře v knize píše: „Jaká fotografie vám pomáhá zbavit se deprese? Je tohle to, co to je?“

Co na Vás tak doléhá?

Moje fotografická série se dotýká obtížných a bolestivých témat. Nejsou to jen „hezké, barevné obrazy“. Pod vrstvami

jemných barev se skrývají lidské příběhy plné emocí, vztahů, vzpomínek, a dokonce i stop mezigeneračního traumatu. Tyto příběhy ve mně rezonují nejsilněji. Věřím, že jsou důležité a nezbytné, a proto jim věnuji svou práci. Fotografie se pro mě stává nejen formou vyjádření, ale také způsobem, jak mluvit o tom, co často zůstává nevyřčeno.

A jak Vám fotografie tedy pomáhá?

Dlouho je známo, že arteterapie je formou terapie prostřednictvím umění. Jejím cílem je dosáhnout katarze – očisty, která umožňuje třídění emocí a pochopení těžkých zážitků. Věřím, že právě proto jsou projekty zkoumající osobní příběhy a zkušenosti tak běžné mezi studenty, a to nejen na Institutu kreativní fotografie.

Pro mě je série „Drobky“ příkladem auto-art terapie – pokusu o vyrovnání se se ztrátou milované osoby. Toto je můj nejnovější projekt, dokončený jako diplomová práce na Institutu tvůrčí fotografie. Série zatím nebyla nikde prezentována, ale pro mě je mimořádně důležitá. Je to velmi intimní příběh o smutku, paměti a potřebě zachovat stopy po těch, kteří zemřeli.

**V Blatné jste představila kolekci „Herbář“.
Je to Váš první ucelený soubor?**

V Blatné jsem představila sérii „Vůně“, kterou jsem vytvořila v roce 2024 a která zkoumá téma demence, prchavou povahu paměti a jemné nuance každodenního života, které časem slábnou.

„Herbář“ je zase jeden z mých prvních projektů, dokončený v roce 2020. Až v březnu letošního roku se mi podařilo vydat knihu s fotografiemi z této série. Mezi těmito projekty jsem vytvořila sérii „Růžová neexistuje“. Práci na ní jsem dokončila v roce 2023 a v témže roce vyšla i kniha, která ji dokumentuje.

„Růžová kolekce“ je čím?

Zmíněná chronologie ukazuje mou fotografickou cestu od mých prvních experimentů, přes osobní projekty se silným emocionálním nábojem, až po projekty, které mi umožňují kombinovat dokument, narativní a reflexi lidské existence.

Kolekce Herbář je velice zajímavá. Jak jste ke konečné formě zpracování došla?

Série „Herbář“ je založena na starých fotografiích z rodinného alba, které jsem našla ve skříni své matky. Album kdysi patřilo mé babičce. Bohužel jsem ji nikdy nepotkala.

Fotografie z rodinného archivu mi trochu připomínaly

sušené rostliny ve školním herbáři. Začala jsem je tedy kombinovat s rostlinami natrhanými z matčiny zahrady. Někdy jsem lepila fragmenty rostlin přímo na reprodukované fotografie, jindy jsem naskenovala listy a květy, abych je digitálně zkombinovala v grafickém programu.

Výsledná díla byla nostalgická, reflexivní, ale zároveň hřejivá – jako by mě tato rodinná historie, celé generace předků, obklopovaly svou přítomností a láskou. V tomto projektu se technika, hmota a vzpomínky propletly do jediného příběhu o čase, paměti a sounáležitosti.

Takže s fotografií pracujete až ke konečné podobě.

Vskutku, často do obrazu zasahuji. Pro mě je samotná fotografie jen začátek. Největší potěšení mám z práce s již vytvořeným obrazem, jeho transformace a objevování nových možností. Někdy jsou to velmi intuitivní činy. Řídím se svou intuicí a nechávám se projektem vést do neznáma. Tato cesta je vzrušující a umožňuje mi vytvářet obrazy, které žijí vlastním životem.

Mnoho mých děl vzniká pomocí analogové fotografie. Záměrně používám slovo „fotografie“ spíše než „analogový fotoaparát“, protože mé projekty často ožívají bez použití jakéhokoli fotografického vybavení. Tak tomu bylo například u projektu „Modrý chlorofyl“,

kde jsem exponoval kyanotypie umístěním rostlin přímo na papír impregnovaný světlocitlivou emulzí. Podobně byly projekty „Herbář“ a „Růžová neexistuje“ dotvořeny prakticky výhradně bez použití fotoaparátu.

Vaše obrazy mohou být pro mnohé nesrozumitelné.

Naopak pro mnohé to je jako blesk z čistého nebe.

Vizuál, do kterého promítáte sebe.

Co na to říkají portrétovaní?

Lidé, které někdy požádám o pózování pro fotografii, už vědí, že konečný výsledek může být k nepoznání. Moje fotografie nejsou tradiční portréty modelek. Slouží k naplnění vize, která se objeví jako součást konkrétního projektu.

Asi by to bylo jiné, kdybych pracovala na zakázku a musela splnit očekávání klienta. V originální fotografii je pro mě nejdůležitější, aby obraz vyjadřoval to, co chci říct, emoce, příběhy, tvůrčí proces, i když to znamená obětovat „estetickou dokonalost“ v tradičním slova smyslu. Co když někdy zavřu oči, nebo se jen snažím, aby se věci děly?

Pracujete s analogovou, nebo digitální fotografií?

Samozřejmě mám doma různé fotoaparáty, včetně digitálních. Používám je podle svých potřeb, jsou to mé

nástroje. Vybírám si ty, které mi nejlépe umožňují vizualizovat projekt a vyjádřit jeho charakter v daném okamžiku. Pro mě je technika prostředkem, nikoli cílem. Důležité je, jak obraz vypráví příběh.

Máte své zastoupení někde v galeriích?

V současné době nejsem zastoupen žádnou galerií, ale mnoho mých děl je ve sbírce Slezského zemského muzea v Katovicích. Je to pro mě velká čest a důkaz, že mé projekty nacházejí své místo ve veřejné sféře, i když zůstávají do značné míry osobní a originální.

Jak se vaše fotografie „uchytily“ v Polsku?

Věřím, že jazyk obrazů je univerzální a dokáže sdělovat emoce, zážitky a myšlenky bez ohledu na zemi, kulturu nebo jazyk. Obrazy mají schopnost překračovat politické, geografické a ideologické hranice a spojuvat lidi způsobem, který slova někdy nedokážou vyjádřit. Je to médium, které promlouvá k lidem bez ohledu na jejich původ. Evokuje empatii, dojíká je a provokuje k zamyšlení. Právě v tom vidím sílu umění, jeho schopnost vytvářet mosty mezi různými světy, zkušenostmi a citěními.

Plánujete podobným způsobem vytvářet i další projekty?

Své formy a metody práce si nikdy předem neplánuji. Vznikají paralelně s tématem, který přirozeně diktuje směr projektu. A témata ožívají každodenními zážitky, pozorováním. Vztahy a emoce se stávají výchozím bodem pro mou tvorbu.

Kde je vaše kniha, vaše bylinková zahrádka?

Pracujete se svou knihou, nebo ji ráda vystavujete?

Miluji fotografické knihy a mám doma velkou sbírku. Tato láska se zrodila během mých studií ve Vratislavi, když jsem narazila na výstavu uměleckých knih Zbigniewa Makowského. Pamatuji si svůj úžas. Umělec tvořil svá díla od začátku do konce, od přípravy papíru, přes malování až po sešívání. Pro mě je fotografická kniha nezávislou entitou. Žije nezávisle na výstavě a na rozdíl od výstavy trvá. Výstava je pomíjivá. S knihou často interagujeme individuálně, což umožňuje intimitu.

Při navrhování publikace přemýšlím nejen o příběhu, které fotografie dát dohromady a které nechat samostatně, ale také o materiálu, papíru a designu obálky. Důležitý je také text. Jeho přítomnost či absenci, protože každý z těchto prvků přispívá k čtenářově zkušenosti a dává projektu konečnou podobu.

Jak řešíte financování a vydání knihy?

Patřím k těm šťastným umělcům, kteří se mohou plně věnovat fotografii. Zároveň mohou být finanční otázky spojené s publikacemi a výstavami stále výzvou, zejména v případě knih, které jsou spojeny se značnými náklady. V Polsku existují různé formy podpory. Existují kreativní stipendia od Ministerstva kultury a národního dědictví, program Mladé Polsko pro mladé umělce a otevřené soutěže, jako je BUP Book Award pořádaná BLOW UP PRESS. Institut tvůrčí fotografie také podporuje studenty svými mikro granty. Finanční aspekt projektu však zabere hodně času a energie, času, který by člověk chtěl věnovat výhradně tvorbě. Zároveň je třeba si uvědomit, že tyto

příležitosti existují a dávají umělcům skutečnou šanci realizovat projekty, které by jinak mohly zůstat pouze ve fázi plánování.

Vaše fotografie v Blatném a Novém Městě jsou skvělé.

Jak řešíte své prezentace?

V případě výstav v Novém Městě nebo Blatné byly vystaveny především reprodukce, jejichž rozměry neodpovídají originálním dílům. Při plánování výstavy vždy zvažuji prostor, ve kterém budou díla vystavena. Zásadní je systém uchycení. V ideálním případě bychom měli mít možnost volně zatloukat hřebíky do zdi a uspořádat díla, jak chceme. To ale není vždy možné. Je třeba to vzít v úvahu. Důležité je osvětlení v galerijním prostoru, stejně jako barva stěn, kterou беру v úvahu při výběru vhodných rámu. A samozřejmě i velikost děl odpovídá povrchu zdi. Všechna tato rozhodnutí je třeba učinit při plánování konkrétní výstavy.

Máte svůj ateliér?

Všechna moje díla vznikají doma. Můj dřevěný kuchyňský stůl nese stopy celé řady činností. Pruskou modř pro kyanotypii, stopy vosku a dalších materiálů. Přátelé mu říkají „stůl s duší“. Pro mě je svědkem tvůrčího procesu, místem, kde se rodí všechny projekty od prvních skic až po finální realizace.

Jak se vám daří dnes fotografovat?

Mnoho mých děl vzniklo s využitím archivních fotografií, ale v poslední době znovu objevuji potěšení z fotografování svého okolí a přírody. Už jen samotný kontakt s přírodou je pro mě relaxační a práce v samotě mi umožňuje plně se soustředit na pozorování, kompozici a emoce doprovázející každý záběr.

Vaše fotografie mají často velké rozměry.

Jak s nimi manipulujete?

Ne všechna moje díla mají působivý formát. Některá z nich jsou opravdu malá, někdy jen 15 x 10 cm. Všechny se vejdou na stůl, takže je pro mě tvůrčí proces snadný. Ráda pracuji s detaily a intimním formátem, protože mi to umožňuje udržovat přímé spojení s obrazem.

Jak přemýšlíte o postprodukcí, přemýšlení o rámu?

To vyžaduje spoustu času a úsilí.

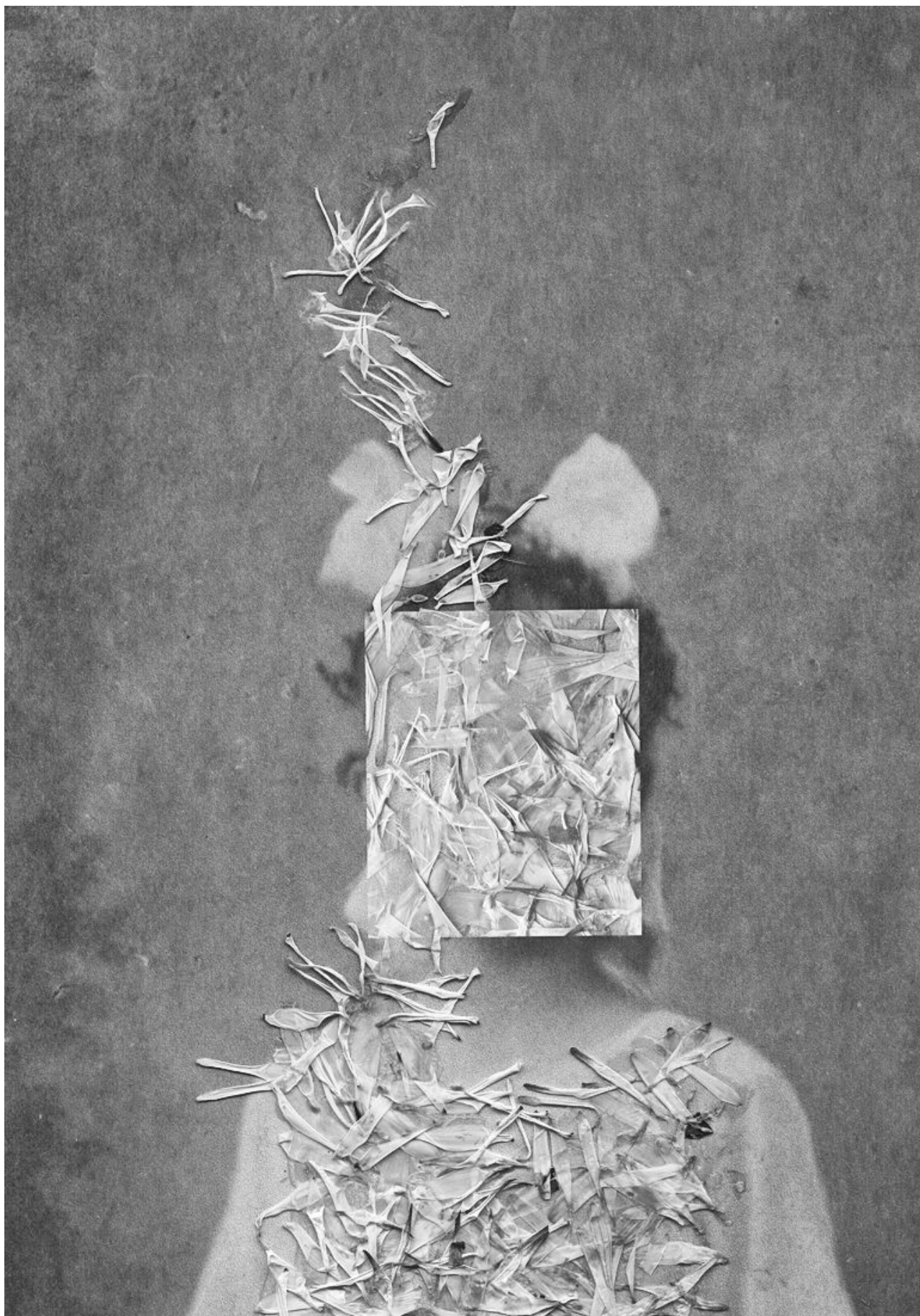
Celý proces přípravy děl k tisku si řeším sama, od výběru až po finální úpravy. Samotný tisk a vazbu však svěřuji osvědčeným profesionálům. Poté fotografie dokončím. To vyžaduje vhodný prostor, protože hotová díla zabírají hodně místa.

Jak jste se ocitla v Blatné?

Měla jsem samostatnou výstavu v Polském institutu. Kamile se moje práce evidentně líbila, protože mě po čase pozvala do Blatné.

A jak si užíváte festival?

Poprvé jsem Blatnou navštívila před dvěma lety, během festivalu. Okouzila mě atmosféra místa. Je nesmírně přátelská a otevřená. I samotné město má jedinečné kouzlo. Tehdy jsem si řekla, že se tam musím vrátit.

A také jsem se vrátila.

**V Polsku je mnoho podobných festivalů.
Znáte nějaký z nich?**

V Polsku skutečně máme mnoho zajímavých fotografických festivalů. Za návštěvu stojí ty v Lodži, Białystoku a Opoli. Každé dva roky se konají také festivaly v Bělsku-Bělé, Krakově a Vratislavi. Vyniká také festival v Bydhošti. Jeho program je trochu jiný, experimentálnější, což přitahuje mnoho lidí. Srdečně vás zvou do Polska, je zde opravdu z čeho vybírat.

Jak se Vám líbí česká fotografie?

Šest let jsem studovala na české univerzitě, takže jsem se přirozeně dozvěděla více o historii naší fotografie. Česká fotografie má neuvěřitelně bohatou tradici. Jména jako Sudek, Funke, Drtikol a Rössler mluví sama za sebe. Josef Koudelka je světově uznávaná osobnost a dílo Jindřicha Štreita je rozpoznatelné i v Polsku.

Jak vidíte výuku na institutu?

Mám dojem, že se v České republice studuje systematictěji než v Polsku. Existuje mnoho vynikajících publikací Vladimíra Birguse, Jana Mlčocha a Tomáše Pospěcha a dalších.

Máte ráda nějaké polské nebo české fotografie?

Dnes žijeme ve světě nasyceném obrazy. Záměrně říkám „obrazy“, ne „fotografiemi“. Je to širší pojem, zahrnující nejen fotografii, ale i způsob vidění. Často se setkávám s díly, která mě dojmají. Naposledy to byla publikace japonské umělkyně Tomoko Yonedy a alba Tomasze Łączyho Erna, Helena, Ania s ručně vlepenými fotografiemi. Miluji díla Anety Grzeszykowské a Magdaleny Heuckel. Obzvláště na mě zapůsobila výstava Anny Orłowské

„Zaświaty“ (Podsvětí) v galerii BWA ve Vratislavi. Moje diplomová práce byla věnována dílu Orłowské. Z českých umělců velmi obdivuji Petru Vlčkovou, jak pro její témata, tak pro způsob, jakým pracuje s obrazy. Také jsem si užila výstavu Tomáše Pospěcha „Všechno, co je“, kterou jsem viděla v Bratislavě. Pospěch není jen umělec, ale také vynikající pedagog a vydavatel Institutu tvůrčí fotografie. Fotografie Vladimíra Birguse mě také fascinují. Někdy je těžké rozeznat, zda se dívám na fotografii nebo obraz. Jsou mimořádné.

Měla jste někde jinde než v Česku samostatnou výstavu?

Měla jsem samostatnou výstavu v Bratislavě a svá díla jsem vystavovala na skupinových výstavách v Barceloně, Arles, Londýně a New Yorku. To byly velmi důležité momenty v mé umělecké cestě. Jejich význam si často uvědomím až později.

Jaké jsou vaše plány na další výstavy nebo aktivity v Československu?

Letos nastupuji na učitelské místo v Institutu tvůrčí fotografie. Je přirozené, že moje umělecká tvorba bude nějakým způsobem spojena s Českou republikou. Jsem zvědavá, co mi přinese blízká budoucnost.

Blíží se konec našeho elektronického rozhovoru.

Přeji mnoho dobrých fotografií a těším se na další Vaši tvorbu.

Děkuji za rozhovor.

*Rozhovor po drátech s Iwonou Germanek vedl
Vladimír Skalický, říjen 2025*

Opustil nás pan profesor Rudolf Adler

15. 5. 1941–10. 11. 2025

I nás dostihla smutná zpráva o odchodu pana profesora Mgr. Rudolfa Adlera, režiséra, scénáristy dokumentárních i hraných filmů, autora rozhlasových her a teoretických studií o dokumentárním filmu, dlouholetého pedagoga FAMU.

S naším Centrem uměleckých aktivit (dříve Střediskem amatérské kultury IMPULS) byl spjat více než dvě desetiletí. V letech 1994–2014 vedl Školu audiovizuální tvorby, kterou prošla řada dnes již profesionálních filmařů a filmaček. Nezapomenutelný byl i jeho laskavý, ale přesný pohled při lektorských diskusích filmových přehlídek a festivalů – jeho rady a postřehy byly vždy inspirací a povzbuzením pro řadu amatérských tvůrců.

V roce 2021 byl oceněn Cenou Ministerstva kultury ČR za audiovizuální a výtvarné aktivity a v roce 2022 byl jmenován emeritním profesorem FAMU, kdy převzal i stříbrnou medaili AMU za dlouholetou pedagogickou a tvůrčí činnost.

S vděčností a úctou jsme jej mohli přivítat na letošním 72. ročníku přehlídky Česká vize v Červeném Kostelci. Upřímnou soustrast všem pozůstalým. Zůstává s námi i nadále ve vzpomínkách, rozhovorech, a především filmové tvorbě.

Pane profesore, děkujeme za všechno.

*Centrum uměleckých aktivit /
Středisko amatérské kultury Impuls*

Filmografie (výběr)

- 1967 Nešel tudy bratr Žižka?
- 1968 Pět dopisů Karla Hiršla
- 1968 Za vojáčka mňa vzali
- 1969 Ztišení
- 1970 Kapitáni
- 1973 Česká píseň
- 1973 Malovaný svět
- 1974 Majstr (režie, 14') (dokumentární film)
o Jožkovi Kubíkovi)
- 1975 Na kus řeči v šalandě
- 1976 Řeka a město
- 1976 INVEX 76
- 1978 Čím budu?
- 1978 Střepy pro Evu (hraný film)
- 1980 V hlavní roli Oldřich Nový
- 1980 Podšable ve Strání
- 1981 Proč ne? (portrét Elišky Junkové)
- 1983 Hrom do kapelníka (hraný film)
- 1988 Chlapecká dovolenka (hraný film)
- 1993 Na palubě Andromedy (seriál)
- 1997 Deset století architektury (seriál)
- 2001 Masky, šašci, démoni

Ambasadoři filmové výchovy: Prof. RUDOLF ADLER

https://www.youtube.com/watch?v=l2Oqbn9s_k0

Hrom do kapelníka

<https://www.youtube.com/watch?v=4O0ThzCoeSE>

Lenka Židová

S Lenkou se známe už spoustu let. Seznámily jsme se na jednom kurzu Impulsu v Králíkách, kde jsme si společně zafotografovaly. Děkujeme Janě, že nás seznámila, protože od té doby jsme už spolu zažily hromadu fotografických akcí a Lenka zapadla i mezi nás, kamarády z pardubické Alfy a polského Wyszkowa.

Lenka žije v Broumově a Broumovsko zastupuje v radě Volného sdružení východočeských fotografů. V Broumově vede i fotoklub a dovolí-li jí čas, účastní se všech fotografických setkání.

Lenčino nadšení pro fotografii rozhodně neklesá. Pojdme si o tom chvíli povídat.

Začnu klasickou banální otázkou, nic originálního.

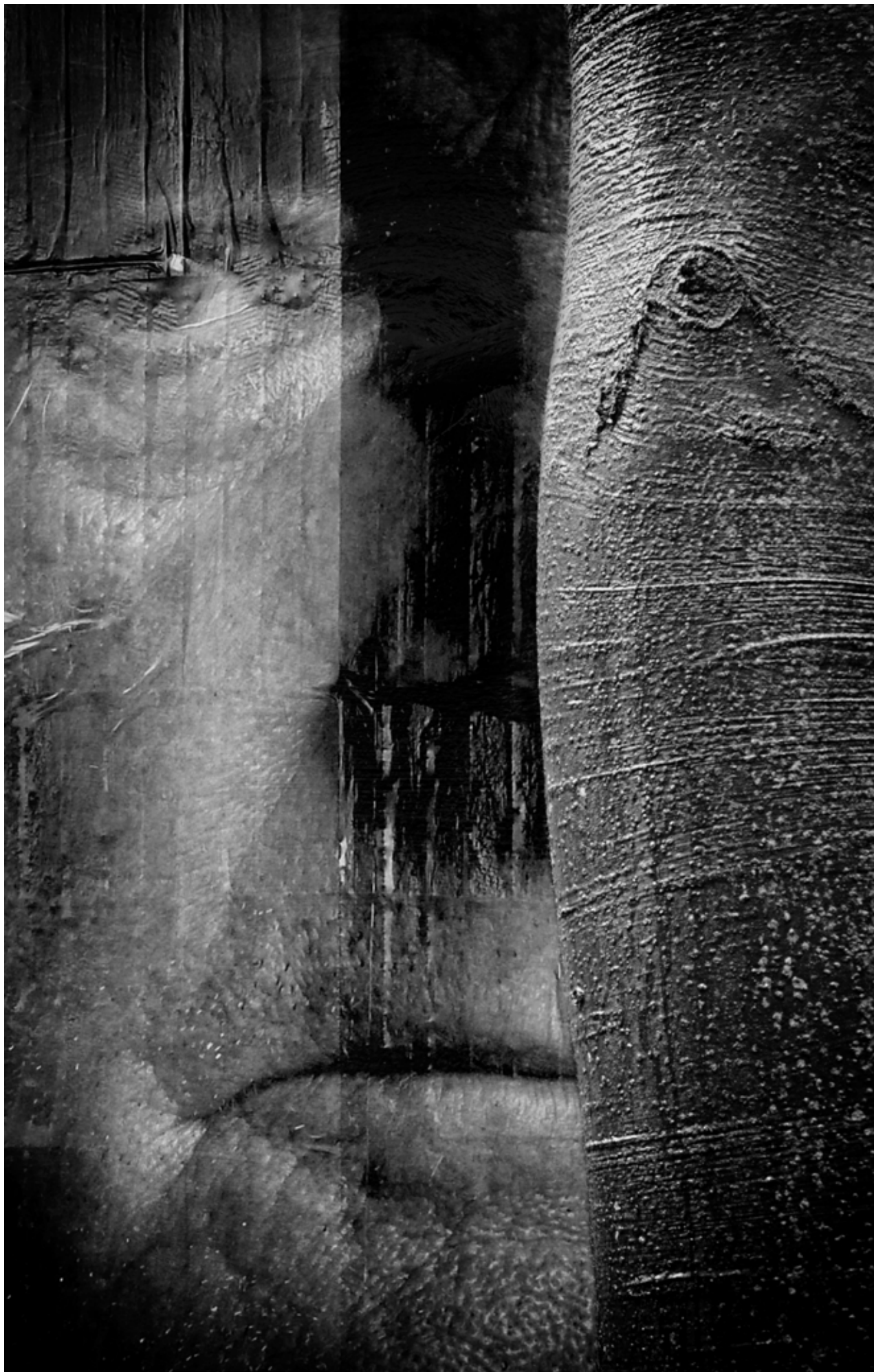
I když vím, že dokážeš vyfotografovat cokoli, jaké je tvé oblíbené fotografické téma?

Máš pravdu, že fotografuji vše možné a někdy i doslova nemožné, ale moje oblíbená témata jsou příroda a lidé. Prakticky mne toto spojení provází už od dob mého mládí, kdy jsem jezdila s partou kamarádů na vandry do přírody, kde jsme spali tzv. pod širákem v různém ročním období. Dá se říci, že právě tam vznikaly moje první fotografie těchto dvou témat. Jezdili jsme vždy v pátek po práci,

prožili jsme společně celý víkend. Vše, co jsem nafotila na černobílý film, jsem v týdnu vyvolala a pomocí zvětšovacího přístroje zhotovila fotografie i pro své kamarády a ty jsem jim v pátek rozdala. Ukládali jsme si je do tzv. cancáků. Jó, to bylo krásné období.

I tohle máme trochu společné. Které místo nebo prostředí jsi považovala a vlastně stále považuješ za nejfotogeničtější?

Tato otázka pro mne není vůbec jednoduchá. Jelikož ráda cestuji, našlo by se asi několik fotogenických míst u nás

i v zahraničí.

Pro moji romantickou duši je však nejvíce fotogenické krásné mlhavé ráno v přírodě, kdy se vše probouzí z kapiček rosy a pavučin protkaných paprskem životadárného slunce. V tu chvíli mám pocit, že jsem v jiném světě, v jiné dimenzi, přestávám vnímat čas a cítím se blaženě.

Vraťme se na začátek. Lenko, ty máš své fotografické začátky vlastně profesionální. Pověz nám, jak jsi začala svou pracovní „kariéru“.

Nejdříve musím vzpomenout na svého tatínka, který byl profesně kriminalista – expert – fotograf. Od něj jsem od devíti let nasávala taje fotografování a ruční zpracování fotografií v koupelně v paneláku v Hradci Králové. Dostala jsem od něj jednoduchý, plastový, středoformátový fotoaparát Etjud. Fixfokusový objektiv s ohniskovou vzdáleností 60 mm je tvořen jednou plastovou čočkou se světelností f 11 a závěrkou s rychlostí 1/60s a režimem B. Když tatínek pochopil, že mne focení baví, pořídil mi Flexaretu, která mne provázela školním i studentským životem.

A tady se dostávám k mému výběru studia. Byla jsem přijata do nově vzniklého čtyřletého učebního oboru s maturitou se zaměřením na fotografii pro podnik Fotochema. Moji rodiče se na konci mé 9. třídy stěhovali do Prahy a nabízeli mi stejný obor se zaměřením na farmaci. V té době jsem se bála, že přijdu o své kamarády a půjdu někam do neznáma, tak jsem si umanula, že zůstanu v Hradci na internátě. Po absolvování studia bylo umístění do pracovního procesu velmi jednoduché. Všichni jsme se stali součástí podniku Fotochema. Začala jsme pracovat na oddělení Fyzikálního zrání fotografické emulze, později v mezioperační kontrole ličícího stroje a po čase jsem vyhrála konkurz do výzkumného ústavu, konkrétně do vývoje černobílé fotografie. Pro mne to bylo úžasné období vzdělávání, radosti a štěstí ve velkém kolektivu pod vedením Ing. J. Dostála a Ing. V. Víta.

Co ti práce ve Fomě přinesla?

Přinesla mi hodně poznatků o výrobě černobílých, barevných i diapozitivních filmů. Seznámila jsem se s vyvolávacím procesem. Dozvěděla jsem se mnoho o výrobě fotografických papírů.

Díky výzkumu, kde jsem pracovala jako laborantka, jsem se naučila obsluhovat několik různých přístrojů. Např. denzitometr, senzitometr, zvětšovací přístroj Durst, vyvolávací stroj na proces C-41 pro vyvolávání barevných negativních filmů a další.

Zaměstnání ve Fomě mi přineslo i několik přátelství, kterých si nesmírně vážím dodnes, a moc ráda vzpomínám na celý výzkumák. Byly to krásné pracovní roky se spoustou legrace a zajímavých lidí.

Po čase tě osud zavál do Broumova a možnost žít se fotografií se rozplynula. Nicméně jako koníček tě fotografie stále těšila. Předpokládám, že dalším zlomem bylo absolvování Hradecké fotografické konzervatoře.

S myšlenkou o dalším vzdělávání ve fotografii jsem zápasila hned po maturitě. Přihlásila jsem se na Hradeckou fotografickou konzervatoř vedenou tehdy profesorem Jánem Šmolem. Tu jsem však nedokončila díky náročnosti

studia a nedostatku financí.

V Broumově jsem založila rodinu a vstoupila do místního fotoklubu. V roce 2003 se mi naskytla podruhé možnost přihlásit se na Hradeckou fotografickou konzervatoř. Vedli ji v té době doc. MgA. J. Ptáček a Mgr. PhDr. Ludvík Baran, DrSc. Bylo to pro mne opět krásné období vzdělávání a poznávání nových přátel.

Co tě na fotoškole nejvíce zaujalo?

Především naši učitelé, jejich originální styl výuky, zajímavé přednášky, jejich humor a filosofické úvahy. Zaujala mne milá a usměvavá paní Jana Neugebauerová, která nás provázela celou dobou studia coby organizátorka, koordinátorka a školnice, jak jsme jí často oslovovali. Musím podotknout, že ani po 22 letech její úsměv nezmizel a poji nás milé přátelství.

V Broumově pracuje úspěšný fotoklub.

Dnes jsi jeho vedoucí a staráš se o činnost.

Vzpomínám na okamžik, kdy mne tchán pan Žid seznámil v roce 1990 o přestávce varhanního koncertu v klášteře s vedoucím Fotoklubu Broumov panem Josefem Pavlů. Byla jsem napnutá jako strunka, jak se vše vyvine. Milý pán mi řekl: příští úterý se stav v klubovně a ukážeš nám svoje fotky. Byla jsem přijata do velkého kolektivu jako jediná žena. Měla jsem velkou radost a po těch dlouhých letech jí mám i dnes. Samozřejmě je fotoklub v jiném složení, ale se stejně nadšenými parťáky a milovníky fotografie.

Vaše mapy v RMO bývají úspěšné. Máte nějakou strategii při výběru fotografií?

Strategii při výběru nemáme. Každý přinese fotografie a společně dáváme mapu dohromady, aby se nám líbila.

Určitě jako fotoklub pořádáte výpravy do okolí Broumova.

Prozrad prosím nějaká fotogenická místa.

Po společných výpravách zatím toužíme, ale věřím, že to časem dopadne.

Fotogenickým místem jsou na prvním místě Broumovské stěny se svými tajuplnými roklinkami a panenskou přírodou. Na druhém místě Broumovský klášter a všechny kostely kolem.

Lenko, ty jsi svým způsobem i profesionální fotografka.

V Broumově máš malý ateliér, jsi oblíbenou broumovskou svatební fotografkou. Portréty ti jdou. Dají se tyto komerční záležitosti fotografovat kreativně?

Vždy se snažím do svých komerčních fotografií vložit tzv. ducha a těší mne, když potom slýchávám, že jsou moje fotografie živé. To je ta kreativita a nevšednost záběru.

Banální otázku skončím i na závěr: co ti fotografie přináší?

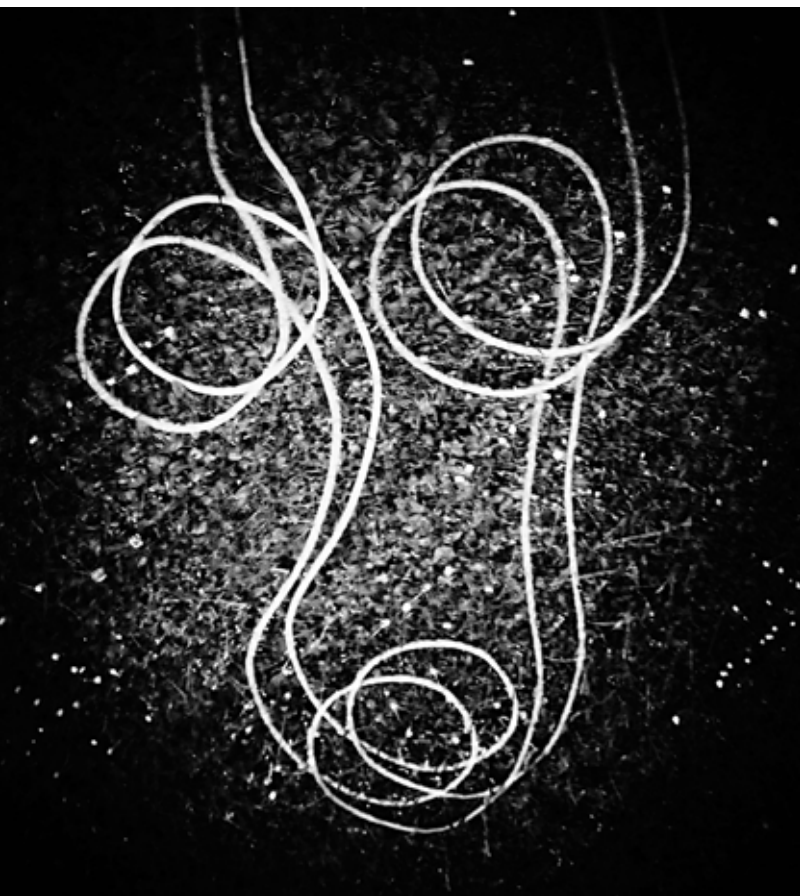
Především kontakt s lidmi. Radost z povedených záběrů a neustálé touhy cestovat a vzdělávat se ve fotografickém oboru.

Lenko, přeji ti do dalšího fotografického života hodně radosti. Věřím, že tebe nadšení pro fotografii opravdu nikdy neopustí.

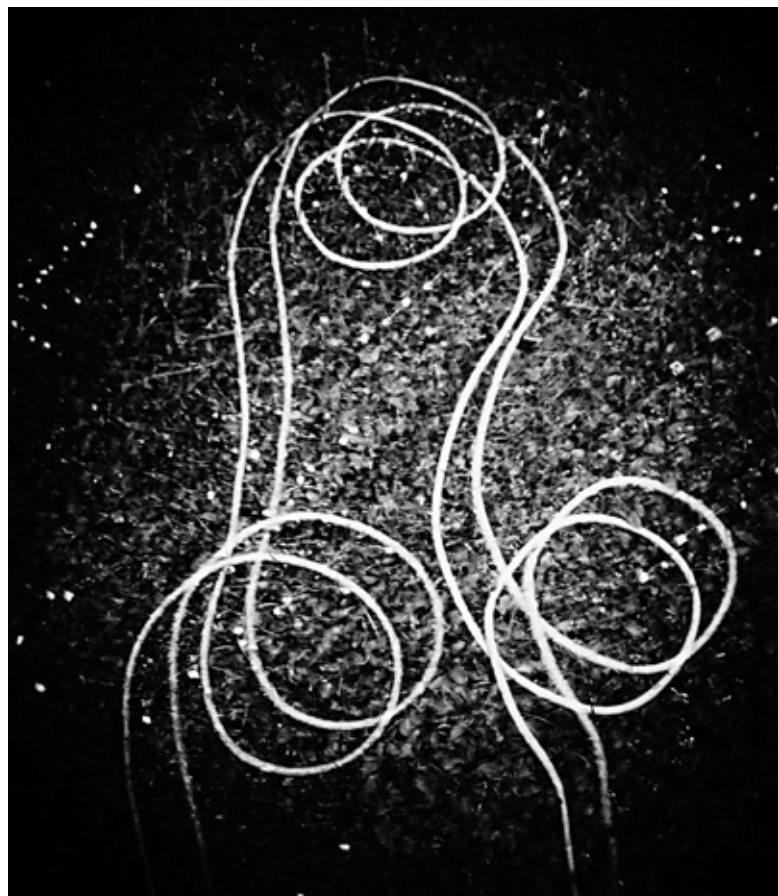
Rozhovor s Lenkou Židovou vedla Eva Stanovská.

/ RUDOLF NĚMEČEK /

Fotografie s příběhem

U fotografií se nabízí vzpomínka na jednu malířskou techniku, kdy se proděravělá plechovka s barvou rozhoupala nad plátnem, barva pak vytvářela různé vlnité cesty. V padesátých letech byl výrazným představitelem abstraktního expresionismu Jackson Pollock, cílem bylo vytvářet díla, která neznázorňují vůbec nic. V případě těchto fotografií jsem udělal „průzkum“.

Vešel jsem do místnosti, před sebou fotografii s dotazem, co vidíte?

Musím říci, že u spodní fotografie u všech dotázaných panovala naprostá shoda.

Výsledek zněl „falus“.

U horní fotografie, která je vertikálně otočená, se neoprostím od dětsky naivního zobrazení hlavy jezevčíka. Na uměleckou fotografii je vhodné nahlížet ze dvou úhlů pohledu, jeden je pohled diváka a druhý fotografa, co dílo vytvořil.

Proto jsem velmi zvědav na autorova slova ke snímkům.

Tomáš Lelek

Je pozdní letní odpoledne, vzduch se tetelí teplem a žena navazuje řeč.

„Zase jsi neposekal zahradu,“ kárávě promluvila a dodala, „sousedé již posekali zahrady;... zítra je neděle a to se sekat nesmí.“ Připravil jsem sekačku, natáhl elektrickou šňůru a spustil chod. Nemáme velkou zahradu, něco málo ovocných stromů.

Na úkonu není nic zajímavého. Člověk objíždí stromy a dívá se, aby nevjel do květinových záhonů, a to zdržuje sečení. Na myšlení to také není, sem, tam, otočit, sem, tam, otočit a vysypat koš, pakárna. Trávník se však musí udržovat, aby nepřerostl, co potom s trávou. Kompost se naplní rychle.

Když se blížil konec sečení, všiml jsem si, že elektrická šňůra je používáním poněkud zkroucená. To mne zarazilo, zbystřil jsem a pozorně jsem prohlédl nahodile vytvořené kruhy a obrazce. Využil jsem principu náhody a přerušil jsem přívod elektrické energie. Náhle šel jeden nápad za druhým. Překrucoval jsem šňůru s vytvářel různé obrazce, které jsem fotografoval.

Tak vznikla fotografie, která se otáčí o 180 stupňů.

V jedné poloze je to „Žena v modré“ a pootočením je to „Hlava psa“.

Rudolf Němeček, 15. 9. 2025

/ CTIBOR KOŠTÁL / SHIVLING /

Příběh jedné fotografie

Máme za sebou první třetinu svého putování po Indii. Po nevalné noci se budím v syrové kamenné kobce, kde měly po celou noc myši prě. Je to zanedbatelná daň za noc pod veleposvátným Shivlingem (6 543 m. n m.), indickým Matterhornem.

Na potlačení zánětu šlach (byl to nakonec meniskus) беру do ruky tubu s masťou a potírám bolavé koleno. Včera se mi šlo dobře, potmě jsem si večer kloub omylem namazal preparátem na hmyzí kousnutí. Věř a víra tvá...

Co dnes? Těžká otázka, když vám sluncem zalitá okolní krajina nabízí plejádu zasněžených štítů, u nohou meandrující bezvýznamný potůček, možná pramáti posvátného, 2500 km dlouhého veletoku Gangy. Ta oficiálně začíná svoji pouť o pár set metrů pod námi, kde vyvěrá jako již hotová řeka z vysoké ledovcové brány.

Beru batoh s technikou (Mamiya a Nikon) a vyrážím strmým suťovým polem nahoru na ledovcovou morénu. Tělo se vzpouzí, plíce nestíhají. A ještě k tomu mi stále někdo tu hromadu kamenů přede mnou nastavuje. Kdy jí bude konec? Kdy mně ta žulová skládačka odtajní, co je za ní? Bude to vůbec stát za tohle tělesné trýznění? A pak se to stalo. Bylo to jako při mé první a poslední návštěvě peep show. „Okénko“ se pomalu spouštělo a mně se přes

zubatou hranu morény pozvolna odtajňoval svět za ní. Vykřikl jsem blahem.

Že budu mít kolem sebe monumentální velehorskou scénérii, to jsem čekal. Ale zrcadlíci se hory? Přede mnou se totiž rozkládalo malé jezírko, do něhož se nořily balvany ozdobené usazenými vrstevnicemi nánosů, mapující často kolísající výšku hladiny. Automaticky jsem našel logické místo mého fotografického řádění. Jezírko s kameny, nad ním respekt budící špice posvátného Shivlingu a v posledním plánu nahodilé esíčko mráček, které motiv dovedly k dokonalosti. Znova jsem si zhluboka zavyl. Tak zhluboka, jak vám výška těsně pod 5000 m dovolí... Bohové vše slyšeli a rozuměli mně.

V ten moment jsem byl přesvědčen, že kdybych v Indii již nic jiného nevyfotografoval, tak tohle za cestu do druhé nejlidnatější země stálo. Jasně, že pro mě cenných snímků za měsíční pobyt vznikla ještě celá řada. Aby také ne. Fotil jsem ostošest. Právě tolik naexponovaných inverzních a černobílých filmů jsem si v roce 1998 z Asie přivezl.

Dobré světlo a spoustu osobních, většinou těžce sdělitelných prožitků s vašimi snímky přeje Ctibor Košťál.

Proč nestačí, že je to „jen“ pěkné.

Své první fotografické krůčky jsem začal v polovině 60. let m. s. dělat v malebné kotlině obklopené hradbou Broumovských stěn a nepřehlédnutelné stolové hory Ostaš. Za souseda jsem měl výborného člověka a fotografa Oldřicha Jenku sen. Pod jeho vedením jsem začal také navštěvovat i polický fotokroužek. Při pravidelných setkáních se vzájemně ukazovaly zejména v okolí pořízené černobílé fotografie. Řeč byla o kompozici, světle, lokalitách apod. Co si vzpomínám, tak šlo téměř výhradně, neli výhradně, o snímky krajinářské. Zachycující krajinu blízkou, okolní. Přirozená snaha fotografa byla to krásno zachytit a na papírové podložce je poslat dál. I těm, kteří takovou schopnost vnímavosti nemají.

Co se stalo? Proč dnes fotograf většinou neobstojí s pouhou výpovědí o něčem pěkném? Proč je to již málo? Že tu už vše bylo? Asi jo. A co? Nemáte pocit, že žijeme ve zrychlené době, kdy nám pozitivní informace jakéhokoliv druhu poněkud schází? Proč se tedy bránit pohlazením pohledem na něco jen pěkného, byť třeba banálního. Aby bylo jasno, vůbec nepatřím k odpůrcům hledání smyslné fotografické nadstavby, chcete-li povýšení zobrazení nad prostý dokument. Jsem ale přece jen stará škola, apeluji pouze na nezatracování devalvovaných pojmů vlídna, příjemna a krásna. Krásně tu bylo, je a věřím i bude. Jen se nesmíme bát to hezké kolem vnímat.

Krásné dobré světlo přeje méně krásný Ctibor

/ NELA TYLŠOVÁ /

FOTOGRAFIE 2025

Výsledky ankety diváků

Když nám před pěti, šesti lety lektori na kurzech fotografie říkali, že nastane čas, kdy bude každý fotografovat, tak jsme tomu nechtěli ani věřit, natož to považovat za reálné. Čas plynul a dnes fotografuje snad každý, koho znám.

Už ani nemá fotoaparát, stačí mu k tomu mobilní telefon. Tak pokročila věda. Smiřme se s tím, že každý fotografuje, a přirovnějme tento závěr k řeči. Každý mluví, sice různým jazykem, ale mluví. Podstatné je, o čem mluví, co sděluje, jaké myšlenky vyjadřuje?

Každý fotografuje, ale co fotografuje, co sděluje, čím nás obohacuje, co obrazově řeší, nepřekračuje hranice etiky, poodhaluje krásu, fotografuje humorné situace nebo dokumentuje lidské úsilí?

Každoroční přehlídka fotografické tvorby, FOTOGRAFIE 2025, letos přináší obrazovou plejádu podnětů, které autoři chtěli zachytit. Jak se jim to podařilo bylo vidět na výstavě v prostorách zámku rodiny Bartoň-Dobenín v Novém Městě nad Metují. Nerozhoduje věk (letos byl věkový rozptyl nejmladší 8 let, nejstarší 83 let), nerozhoduje technika, rozhodující je nápad a dokončená myšlenka.

Nedílnou součástí přehlídky je anketa diváků; je jim dán prostor k hodnocení tří fotografií v každé kategorii. A jaké jsou výsledky ankety diváků FOTOGRAFIE 2025?

V kategorii mladých autorů do osmnácti let získala první cenu diváků Nela Tylšová, která zároveň získala i cenu starosty města Nové Město nad Metují, Ing. Milana Slavíka. Na druhém místě se umístila Sofie Jelínková a na třetím místě se shodným počtem hlasů se umístili Nina Hlošková a Radim Semerák. Jmenovaní jsou členové fotokroužku Základní školy Malecí Nové Město nad Metují.

První i druhou cenu ankety diváků získala Dana Ludvíčková z Klubu fotografů Nové Město nad Metují spolku Poznávání za snímky „Křehká krása“ a „Pojď, letíme“. Za fotografii „Pastelové ráno“ získala třetí cenu Dana Stránská z Klubu fotografů ALFA Pardubice.

Losováním vyplněných anketních lístků obdržela pozornost sponzora Pavlína Samková.

Rudolf Němeček

Bomba v RMO

Vyhodnocení Ratibořického mapového okruhu

Dne 6. září 2025 jsme uzavřeli další, již 54. ročník Ratibořického mapového okruhu, soutěže, která nepřetržitě probíhá od roku 1971. Zakladatelé RMO, pánové Josef Podvalský a Jan Raba, jistě netušili, že soutěž bude tak dlouho oživovat činnost fotoklubů.

Co vlastně je Ratibořický mapový okruh? RMO je soutěž kolektivů, fotoklubů a jednotlivých fotografů zaměřená na vzájemné poznávání fotografické tvorby. Autoři jsou ve dvou rolích, soutěžících a hodnotitelů s cílem objektivně hodnotit předkládané fotografie. Z hodnocení následně vyplývá umístění fotografií zúčastněných fotografů a pořadí jednotlivých klubů v soutěži.

Každý účastník RMO obdrží upomínkový list s reprodukcí vítězné fotografie příslušného ročníku, úspěšní autoři i ceny sponzorů. Vítězný fotoklub obdrží putovní pohár RMO. Proč Ratibořický mapový okruh? V době založení RMO byla soutěž jen mezi kluby z okresu Náchod. Od druhého ročníku začali soutěžit i autoři z okresu Trutnov. Po roce 1990 přibývali autoři z Polska a RMO se stalo mezinárodní soutěží.

Proč okruh? Klub vytvoří „mapu“, což je dvacet fotografií, které jsou předkládány k hodnocení, a ty putují od jednoho k druhému, druhého ke třetímu atd.

Co se podařilo?

Od roku 1975 soutěží i žáci z fotokroužku Základní školy Malecí v Novém Městě nad Metují a nutno říci, že nebyli nikdy poslední.

Co se v 54. ročníku RMO nezdařilo?

Fotoklub Klodzko v mapě 54. ročníku zařadil stejnou fotografii Grazyny Szcepańskiej, jako v mapě 53. ročníku. Body za tento snímek byly anulovány, jak nařizuje herní řád. Pozitivní, v dobrém slova smyslu, je bomba v RMO.

Ve výstavní kolekci TOP 50 je patnáct fotografií z Fotoklubu KPF Tišnov. To se dosud žádnému fotoklubu nepodařilo, a navíc opakovaně získal první místo v kolektivech. Blahopřejeme a přejeme dobré světlo i nadále.

Vyhodnocení 54. ročníku Ratibořického mapového okruhu

Pořadí fotoklubů:

1. Fotoklub KPF Tišnov
2. Fotoklub MKS Jaroměř
3. Fotoklub Broumov
4. Fotoklub KDÚ Trutnov
5. Fotoklub Svitavy
6. Fotoklub Police nad Metují
7. Fotoklub NADRAKA Trutnov
8. Fotoklub ALFA Pardubice
9. Fotoklub Klodzki Klub Fotograficzny
10. Fotoklub ZŠ Malecí Nové Město nad Metují
11. Fotoklub OMEGA Hradec Králové
12. Fotoklub Poznávání Nové Město nad Metují

13. Fotoklub Rychnov nad Kněžnou
14. Fotoklub BAF Brandýs nad Orlicí
15. Fotoklub KIS Hronov
16. Fotoklub Červený Kostelec
17. Fotoklub Kostelec nad Orlicí

Pořadí jednotlivců TOP 10

1. Anna Benešová: Na barevné vlně (Fotoklub OMEGA Hradec Králové)
2. Lucie Václavková: Duch lesa (Fotoklub Broumov)
2. Luděk Klíž: Lovce a kořist (Fotoklub MKS Jaroměř)
4. Milan Lhoták: Je mi zima (Fotoklub NADRAKA Trutnov)
4. Jaroslav Šubert: Únik (Fotoklub KPF Tišnov)
6. Jiří Flegr: Orosená (Fotoklub Broumov)
6. Klaus Müller: Portrét (Fotoklub Svitavy)
8. Tomáš Šrejber: Tetris (Fotoklub Police nad Metují)
9. Michala Strieblíková: Dolomitové moře (Fotoklub MKS Jaroměř)
10. Luděk Klíž: Moravské Toskánsko (Fotoklub MKS Jaroměř)

Výše uvedené autory ocenila FOMA BOHEMIA spol. s r. o.

Cenu Jiřího Havla za nejlepší krajinářskou fotografii získala: Michala Strieblíková z Fotoklubu MKS Jaroměř za snímek Dolomitové moře.

Cenu Miloše Vojíře získali:

Radoš Netek z Fotoklubu Hronov za snímek Podzimní zátiší, Stanislav Dobai z Fotoklubu Rychnov nad Kněžnou za snímek Padla a Jana Zwikirschová z Fotoklubu Červený Kostelec za snímek Milenci.

Cenu Centra uměleckých aktivit získal:

Tomáš Šrejber z Fotoklubu Police nad Metují za snímek Tetris 1.

Cenu Svazu českých fotografů získal:

Milan Zítka z Fotoklubu Police nad Metují za snímky Folklor 1 a 2.

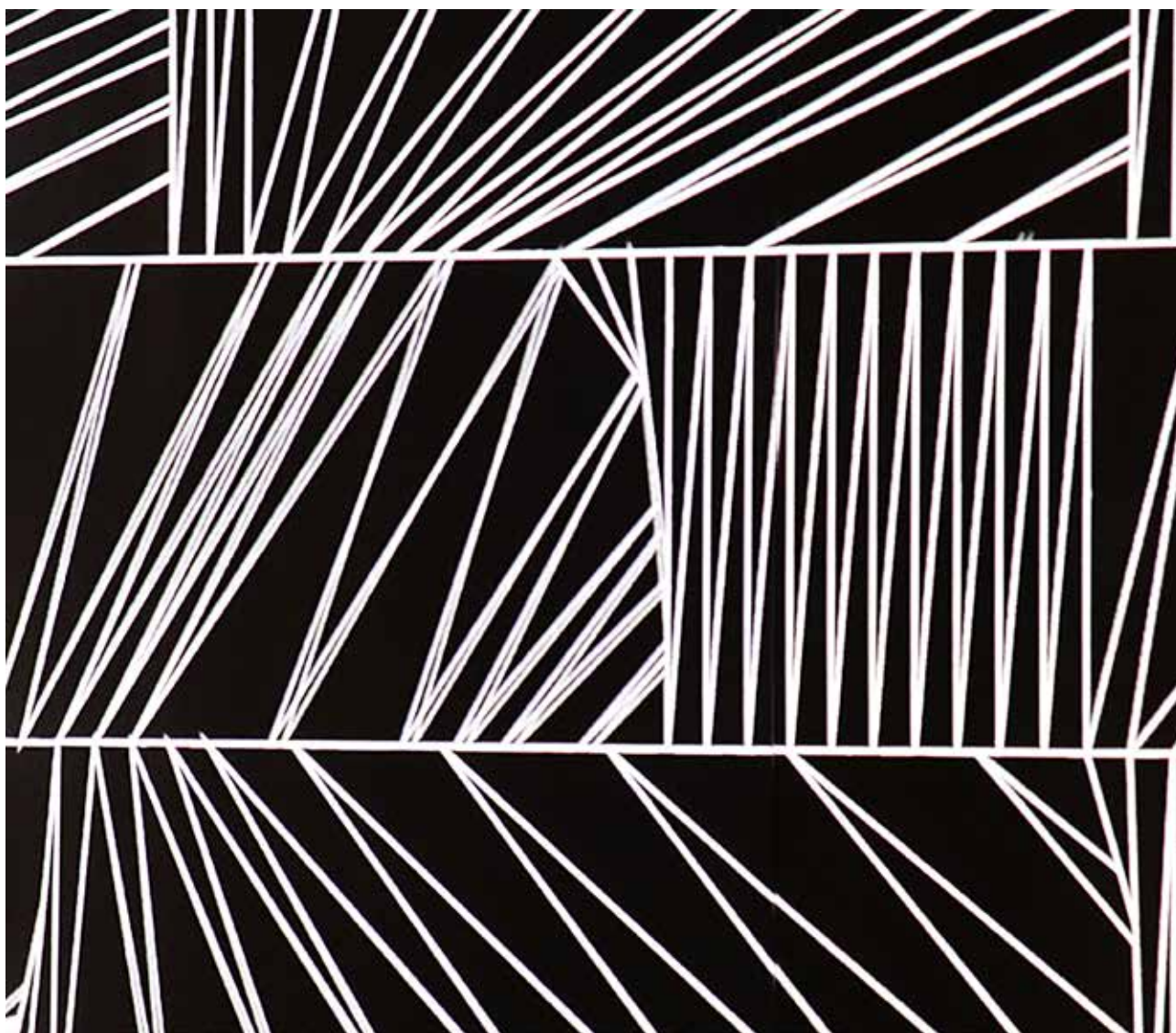
Ceny Antonína Kratochvíla získali:

1. cenu Reinhold Friedrich Auer z Fotoklubu Tišnov za snímek Seljalandfoss Island,
2. cenu Jaroslav Mareš z Fotoklubu Svitavy za snímek Na cestě, který současně získal Cenu Gabriely Kratochvilové za snímek V protisměru.

Cenu ředitele Městského klubu Nové Město nad Metují získal:

Jiří Hrubý z Fotoklubu Broumov za snímek Naděje.

Rudolf Němeček

/ ANDREA BENEŠOVÁ / LINIE /

PREMIÉRA 2025

„Vizuální kultura se stala dominantní složkou komunikace 21. století. Obrazy jsou používány v médiích, reklamě, sociálních sítích i v politice. Schopnost tyto obrazy číst a tvořit se proto řadí k základním gramotnostem současného člověka.“ (Sontag, 1977; Mitchell, 1994) Dnešní společnost fotografii každý den hojně využívá i bez znalosti uvedené definice.

Fotografie provází lidstvo od doby patentování objevu v roce 1839 v Paříži už 186 let a zaznamenala zásadní proměnu v tom, jak ji lidé vnímají. Podobně jako grafické listy v dávných dobách zastupovaly záznam reality, a nebyly proto chápány jako plnohodnotné umění, shodný názor provázel řadu desetiletí i fotografii. Dnes není jen a pouze doménou profesních ateliérů a technicky zdatných jedinců. V širokém spektru se totiž rozšířila do sféry amatérské tvorby. Rodinné snímky, záběry z vesnických slavností, fotografie městských výjevů nebo krajiny, obrazy ze společenských akcí, rodinných slavností, zachycení proměn regionů se díky neprofesionálním fotografům

časem staly cenným historickým pramenem. Proto mnohé instituce (např. regionální muzea) dnes aktivně shromažďují právě amatérské snímky jako součást kulturní paměti nebo kolekce vizuálního dobrodružství v uplynulých časech. Jakkoliv nám realita může právě dnes připadat nezajímavá, přesto se neustále proměňuje. Automobily mění tvar karosérií, životní styl střídá podoby oděvů, zábavy, pracovního procesu, obchodů, restaurací, dalšího spektra dobových návyků.

Velkou, nepochybnitelnou a dlouhodobou zásluhu na amatérském vzdělávání v Hradci Králové má Centrum uměleckých aktivit v rámci svých různě zaměřených kurzů. Setkání nad fotografiemi v případě letošní výstavy Premiéra 2025 prokázalo, že toto médium je tvůrčí vášní a také dialogem – s časem, s formou sdělení, která může být srozumitelná velkému spektru diváků bez znalosti všech světových jazyků.

Listuji v paměti a připomínám si své vzpomínky na dávno minulé návštěvy autorských i kolektivních výstav v galerii,

kteřou provozoval podnik FOTOHEMA (dnes FOMA BOHEMIA, spol. s r. o.). Také na práce autorů, jejichž činnost výrazně nasměrovala Hradecká fotografická konzervatoř (Impuls HK 1991–1996; dále opět od roku 2001), ještě předtím Východočeská lidová konzervatoř při Krajském kulturním středisku Hradec Králové (1963–1990). Generovala poučené autory, podobně jako dnes činí CUAHK, pro něž se fotografie stala celoživotní posedlostí. Bilance fotografické soutěže Premiéra 2025, dává návštěvníkům výstavy i všem zúčastněným příležitost nahlédnout díky několika vyhlášeným kategoriím do tvůrčích okruhů,

do rozmanitosti autorského vidění. Abstrakce, osobitá zátěží, geometrie prostoru, ilustrace, konceptuální přístup, reportáž i fotografický dokument. Osobitá sdělení, jak nalezené, potkané nebo aranžované situace exponovat a následně zpracovat do podoby fyzického obrazu. Kategorie, které byly hodnoceny, mají své vítěze, ale nemají své poražené. Nejedná se totiž o žádný zápas ve smyslu konkurence, ale o výstavní obrazovou esenci vybranou z objemné složky všech přihlášených prací.

prof. Mgr. Václav Podestát, 3. 10. 2025

/ LUBOŠ VÍTEČEK / PERSPEKTIVA 5 /

36. ROČNÍK PREMIÉRA 2025

Letošní ročník fotografické soutěže Premiéra, kterou pořádá Centrum uměleckých aktivit ve spolupráci s Volným sdružením východočeských fotografů z. s., zaznamenal skvělou účast. Porotě bylo předloženo 483 fotografií od celkem 67 autorů.

Soutěžilo se v následujících kategoriích:

Kategorie A / volná tvorba

Kategorie B / Perspektiva

Kategorie C / Dlouhodobý projekt

Ocenění a porota

O finálním výběru a rozdělení cen rozhodovala odborná porota v tomto složení:

prof. Mgr. Václav Podestát, fotograf, vysokoškolský pedagog, kurátor výstav

Ing. Petr Zatloukal, fotograf, vysokoškolský pedagog

Mgr. Vítězslav Krejčí, fotograf, lektor fotografických dílen, zástupce FOMA BOHEMIA spol. s r. o.

Náročné hodnocení přineslo následující výsledky: porota se rozhodla udělit 13 cen a k tomu 5 čestných uznání.

Dalších více než 50 fotografií bylo porotou vybráno na výstavu.

Udělené ceny

Cena Volného sdružení východočeských fotografů

Kategorie A:

Jaroslav Lelek: Rozevlátá / Torzo

Petr Malý: ze souboru Tváře řeky Orlice (02, 03, 07)

Jiřina Marášková: Letím / Průhled

František Stráník: ze souboru Vzpomínky na dětská léta (03)

Dana Stránská: Jsem jinde / Jsem mimo

Aneta Zavřelová: soubor Kuchyň

Kategorie B:

Miroslav Suchánek: Vzhůru k oblakům

Kategorie C:

Petr Malý: Zametání jehličí po vánočním stromečku

Cena Centra uměleckých aktivit

Kategorie A:

Andrea Benešová: Linie

Kategorie C:

Hana Michaličková: Garáž (Erynie, Sysifos, Kosmos 1, Kosmos 2)

Cena FOMEI

Kategorie A:

Lucie Pechová: Balanc nad hranou / Studený odraz

Kategorie B:

Květoslava Slezáková: EMPORIA

Cena FOMA

Kategorie A:

Jana Knapiková: Černá a bílá

Čestné uznání

Kategorie A:

Eliška Blajdová: ze souboru Hra se stíny (03)

Petr Florian: Cesta vzhůru / Imaginace I / Křivky /

Návštěvník

Kategorie B:

Tomáš Lelek: bez názvu

Luboš Víteček: Perspektiva 5

Vyhlášení výsledků a rozbor

Vyhlášení výsledků a předání cen proběhlo 15. listopadu 2025 v Sále Albrechta z Valdštejna Krajského úřadu Královéhradeckého kraje. Součástí akce bylo také:

Představení tvorby člena poroty, fotografa Vítězslava Krejčího

Tradiční rozborový seminář se členy poroty, kde byly detailně probrány oceněné, ale i další vybrané fotografie.

Autoři se zúčastnili společné diskuze nad svými díly a získali cenné rady a postřehy od odborníků.

Výstava

Oceněné i další vybrané snímky byly k vidění po celý listopad, konkrétně od 1. do 30. listopadu 2025, v Galerii Na Hradě v Hradci Králové.

Vystavující autoři:

Jiří Albrecht, Milan Báča, Andrea Benešová, Eliška Blajdová, Milan Fara, Miloš Fic, Petr Florián, Markéta Kalistová, Jan Kazda, Jana Knapiková, Zdeňka Kulhánková, Jiří Lády, Jaroslav Lelek, Tomáš Lelek, Patrik Loukotka, Jan Maglen, Ondřej Macháček, Daniela Malinová, Petr Malý, Jiřina Marášková, Jaroslav Mareš, Josef Martinek, Daniela Matoušková, Hana Michaličková, Pavel Novotný, Lucie Pechová, Bedřich Sebera, Květoslava Slezáková, Pavel Soušek, Eva Stanovská, František Stráník, Dana Stránská, Miroslav Suchánek, Adéla Valentová, Michaela Veselá, Luboš Víteček, Jan Vokoun, Aneta Zavřelová, Marcela Zuchová.

Děkujeme partnerům

Soutěž by se nemohla konat bez významné podpory následujících institucí a společností.

Za tuto pomoc upřímně děkujeme:

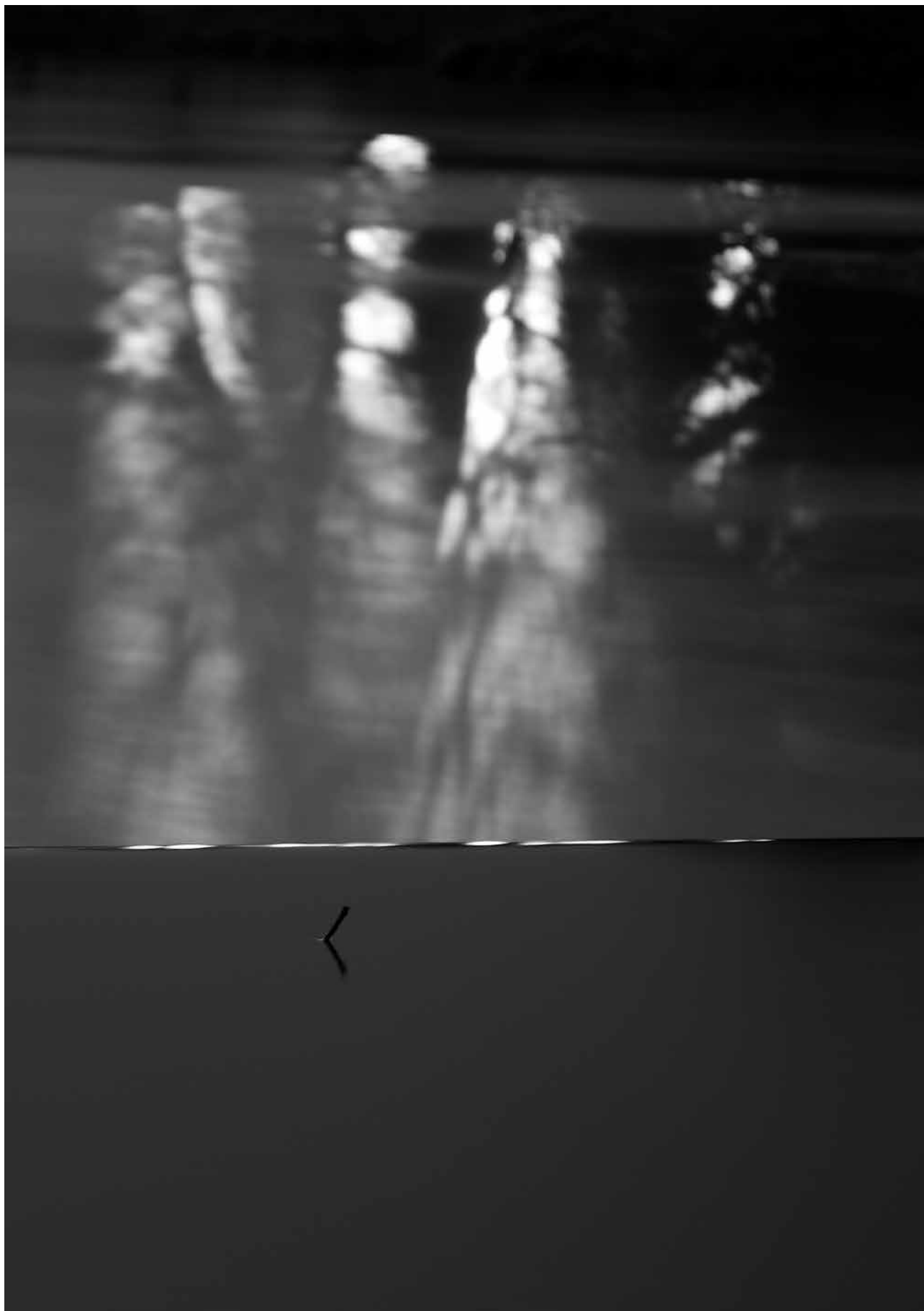
Finanční podpora: Ministerstvo kultury ČR,

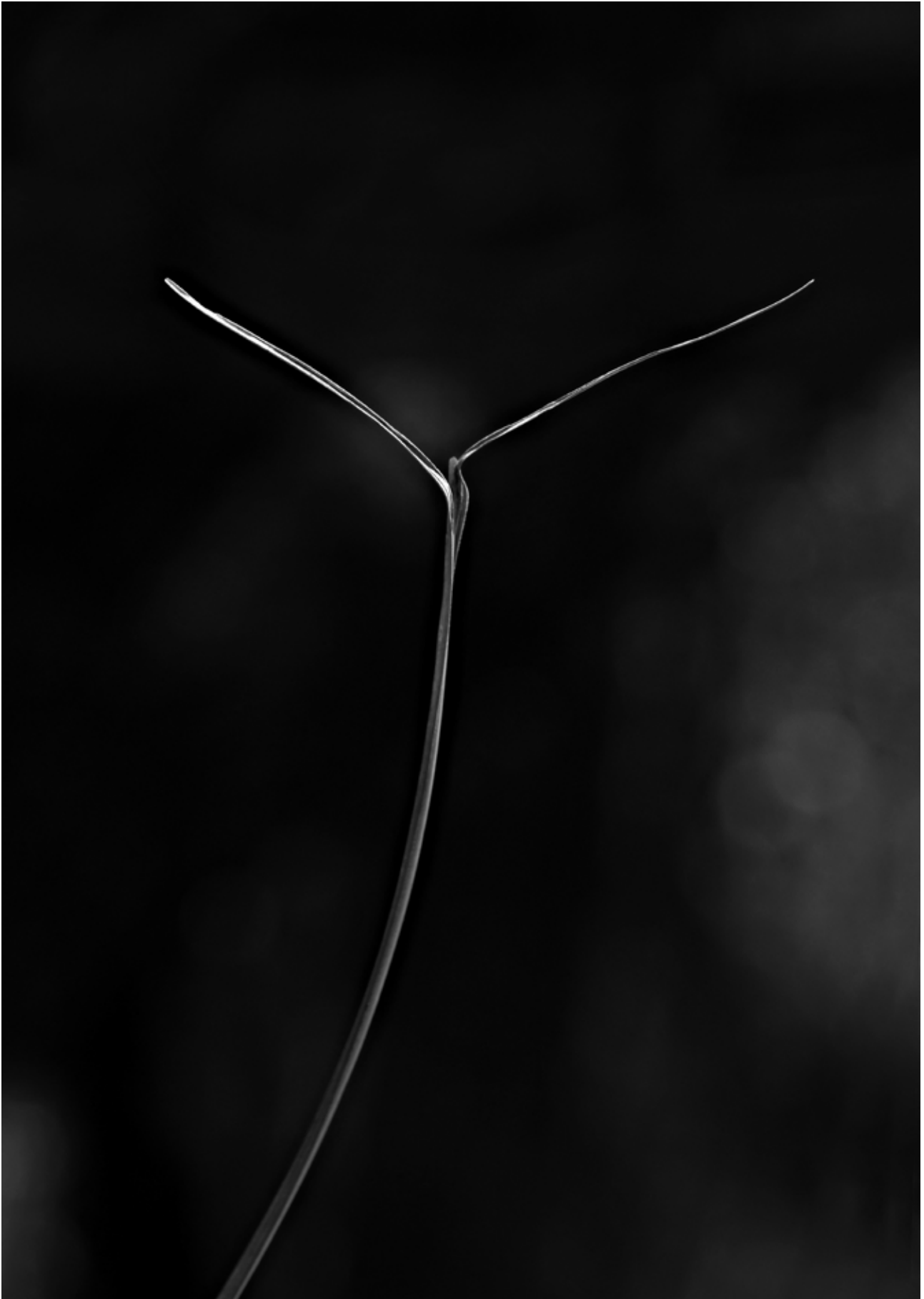
Královéhradecký kraj, statutární město Hradec Králové.

Partneři cen: Volné sdružení východočeských fotografů, FOMA BOHEMIA, FOMEI, Nikon.

Velké poděkování patří také všem autorům, kteří svými snímky obohatili soutěžní přehlídku. Vaše účast a kvalita děl nás velmi těší! Děkujeme i těm, kteří navštívili výstavu a svou účastí soutěž podpořili.

Zuzana Capoušková

NÁRODNÍ SOUTĚŽ FOTOGRAFIE 2026

Z pověření a za finančního přispění Ministerstva kultury pořádají Národní institut pro kulturu, Svaz českých fotografů, z. s. a Vlastivědné muzeum v Olomouci ve spolupráci s Centrem uměleckých aktivit, p. o., Domem dětí a mládeže Olomouc a Libereckou školou fotografie, s. r. o.

I. CHARAKTERISTIKA A POSLÁNÍ SOUTĚŽE

Posláním soutěže je konfrontace tvorby fotografů, kteří nejsou na své tvorbě existenčně závislí. Národní soutěž a následné výstavy mají za úkol nejen představit to nejlepší, co se v posledním období zrodilo na celostátní úrovni, ale také zajistit získávání vědomostí, rozvíjení zručnosti a umělecký růst jednotlivců a kolektivů prostřednictvím poznávání, realizace a prezentace umělecké tvorby v oblasti fotografie. V rámci vzdělávací části přispívá k zlepšování vizuální gramotnosti, citlivosti vnímání v oblasti umělecké tvorby i technického zpracování. Přispívá ke smysluplnému využívání volného času. Soutěž je určena dětem, mládeži a dospělým. Koná se každý rok.

II. PODMÍNKY ÚČASTI

1. Zúčastnit se může každý fotograf, občan České republiky nebo cizinec mající povolení k pobytu.

2. Do soutěže je možno zasílat fotografie černobílé i barevné, zásadně neadjustované a nepaspartované (to znamená nepodlepené, nerámované).

Do soutěže je možné zasílat fotografie, které vznikly v letech 2023 až 2026 (kromě tématu „Ucelená kolekce“).

3. Soutěž je vyhlášena v těchto kategoriích:

J15 – junioři do 15 let

J25 – junioři do 25 let

A – autoři nad 25 let

K – kolektivy

Soutěžící z nižších věkových kategorií mohou soutěžit i ve vyšších věkových kategoriích.

Ve všech věkových kategoriích je možné soutěžit ve dvou skupinách, a to:

samostatná fotografie (limit pro zaslání jsou 4 fotografie),
cykly a seriály (soutěžit je možné pouze s jedním souborem, který obsahuje minimálně 3 a maximálně 5 fotografií obsahově a formálně jednotných).

Znamená to, že je možné zaslat maximálně 4 fotografie a jeden soubor pro každé téma.

Témata pro jednotlivé kategorie:

J15: pro autory do 15 let – volné téma

J25: pro autory do 25 let – téma „Člověk“

A1: má pro rok 2026 tato témata:

téma „Člověk“

téma „Zátiší“

téma „Krajina“

A2: téma „Experiment“ (ušlechtilé techniky i nové postprodukční technologie)

A3: Ucelená kolekce – volné téma, povinná anotace max. 1 000 znaků, 3 až 8 fotografií, časově neomezeno (konceptně ucelený soubor s výrazným autorským přínosem)

A4: pro autory nad 25 let – Krásy a strasti regionu

Olomouc (fotografie zaznamenávající život, krajinu, architekturu a jiné zajímavosti olomouckého regionu)

K: pro kolektivy – společné téma v rámci kolektivu.

Kategorie J15, a J25, tedy kategorie soutěžících ve věku do 25 let, se od ostatních kategorií liší v tom, že je pro ně soutěž dvoukolová. V předkole je nutné zasílat barevné nebo černobílé fotografie elektronicky. **Pro zaslání je nutné se přihlásit prostřednictvím webové stránky <http://foto.nipos.cz>.** Do vlastní soutěže postoupí snímky, které doporučí porota. Následně autoři budou informováni, které fotografie mají v tištěné podobě zaslat do soutěže. Zhotovené fotografie budou označeny podle podmínek, které platí pro ostatní kategorie soutěže (s výjimkou povinnosti uhradit poplatek 400,- Kč), a spolu s přihláškou budou zaslány na adresu:

Vlastivědné muzeum v Olomouci, Mgr. Denisa Šinkovská
Mikolášková, nám. Republiky 5, 779 00 Olomouc.

Kolektiv může zaslat nejvýše 15 snímků, z toho od jednoho autora maximálně dvě práce. Každý autor může soutěžit jako jednotlivec i jako člen kolektivu, nikoliv však se stejnými pracemi. Kolektiv zvolí k oběslání soutěže jednotnou velikost fotografií.

4. Do soutěže jsou přijímány fotografie velikosti minimálně 18 × 24 cm a maximálně 40 × 50 cm při zachování delší strany. Menší rozměr je povolen pouze v případě, že se jedná o kontaktní fotografie. Porota má možnost rozhodnout ve výjimečných případech i o přijetí fotografií jiných rozměrů.

5. Každá fotografie musí být čitelně označena na zadní straně

a) v pravém rohu dole:

názvem snímku (u seriálu i pořadovým číslem)

jménem a příjmením autora

u kolektivů plným názvem klubu či skupiny

adresou autora

u kategorie J také věkem autora

b) na zadní straně v levém horním rohu uvedením:

kategorie a názvem tématu

data (rok vzniku snímku).

V kategorii „Experiment“ je možné přihlásit jen jeden soubor, který může obsahovat maximálně 5 fotografií. Zároveň je třeba stručně popsat záměr autora.

Pokud dílo vyžaduje vystavení v digitální podobě, autor není povinen odevzdat fotografie v papírové formě.

Pokud dílo vyžaduje speciální zařízení, které umožňuje instalaci podle jeho autorského záměru, je třeba, aby autor spolu s dílem odevzdal i technické zařízení.

6. Autor zašle své soutěžní fotografie také v elektronické podobě přes portál www.uschovna.cz na emailovou adresu nasfo@vmo.cz, kde do zprávy uvede text:

„NÁRODNÍ SOUTĚŽ FOTOGRAFIE“ a jméno autora, nebo přiloží k zásilce CD se soutěžními fotografiemi nadepsané jménem autora. Soubory s fotografiemi zasílanými elektronicky nebo na CD musí být pojmenovány ve

formátu: KK_JJ_NN_PP.JPG, kde KK je kategorie, JJ je jméno a příjmení autora, NN je název fotografie a PP je pořadové číslo, pokud se jedná o sérii. Například: A1_Jan_Novák_Volnost_pohybu_02.JPG. Názvy fotografií musí být stejné na tisku, v přihlášce i v názvech souborů zasílaných elektronicky.

7. Soutěžní zásilka pro všechny kategorie musí obsahovat přihlášku. Účastnický poplatek ve výši 400 Kč zašle autor na bankovní účet číslo: 2301851828/2010, variabilní symbol 2026, a do zprávy pro příjemce uvede zkratku NASFO a jméno soutěžícího autora. Zásilky bez řádně vyplněné přihlášky nebo bez uhrazení účastnického poplatku nebudou do soutěže přijaty a autor si je může vyzvednout pouze osobně ve Vlastivědném muzeu v Olomouci.

Pořadatel nepřijímá zodpovědnost za poškození fotografií při poštovní přepravě. Pečlivé zabalení je záležitostí každého autora.

Přihlášku spolu s fotografiemi zašlete, nebo přineste osobně na adresu: Vlastivědné muzeum v Olomouci, Mgr. Denisa Šinkovská Mikolášková, nám. Republiky 5, 779 00 Olomouc.

8. Obálka musí být označena symbolem NASFO.

9. Fotografie nesplňující podmínky uvedené v předchozích bodech nebudou do soutěže přijaty.

10. Porota vybere z přijatých fotografií mimo oceněných další, které budou spolu s oceněnými vystaveny u příležitosti vyhlášení výsledků soutěže ve Vlastivědném muzeu v Olomouci.

O této skutečnosti budou autoři informováni. Fotografie z výstavní kolekce (mimo oceněných), budou autorům k dispozici po skončení těchto výstav, nejpozději v květnu 2027. Neoceněné a nevystavené fotografie si autoři vyzvednou v době konání výstavy u pořadatele, později podle dohody s Mgr. Denisou Šinkovskou Mikoláškovou, tel. 585 515 127.

11. Porota má právo vyjmout z cyklu nebo seriálu jednotlivé fotografie a hodnotit je jako samostatné snímky.

12. Oceněné fotografie budou předány do Sbírky SČF se zachováním autorských práv.

13. Pořadatel si vyhrazuje právo použít oceněné a vystavené fotografie pro propagační účely, a to i v budoucnu, bez nároků na honorář, při zachování autorských práv.

III. HODNOCENÍ

Hodnocení snímků národní soutěže provede odborná porota jmenovaná Národním institutem pro kulturu – útvar ARTAMA. Hodnotícím kritériem je výtvarná, myšlenková a technická kvalita snímků.

Ve všech kategoriích (s výjimkou kategorie K) porota ocení fotografie umístěné na prvních třech místech.

V kategorii K porota ocení vítězný kolektiv finanční částkou 5 000 Kč.

Dále může udělit maximálně tři čestná uznání v každé kategorii.

Všechny vítězné fotografie budou zveřejněny v reprezentativním katalogu výstavy.

Mimo tyto ceny mohou být bez ohledu na kategorie udělována další ocenění.

Ocenění autoři obdrží diplom a plaketu, věcné ceny sponzorů soutěže.

V mládežnických kategoriích obdrží finanční odměnu.

IV. KALENDÁŘ SOUTĚŽE

Vyhlášení soutěže: 10. září 2025

Zahájení příjmu fotografií pro předkolo: 11. září 2025

Jmenování poroty: do 1. listopadu 2025

Příjem fotografií předkolo v kategorii J15 a J25

(uzávěrka předkola): do 15. ledna 2026

Hodnocení poroty předkola a sdělení informace

o postupu: 31. ledna 2026

Příjem fotografií „na papíře“: do 6. března 2026

Hodnocení poroty: 25. března 2026

Slavnostní předání cen soutěže a zahájení

výstavy: 23. května 2026

Trvání výstavy: 22. května – 28. června 2026

Soutěžící přihlášením se do soutěže prohlašuje, že bere na vědomí: že jeho soutěžní dílo má vypořádána všechna práva a nezasahuje do práv a právem chráněných zájmů třetích osob, že přihlášením do soutěže uděluje pořadatelům soutěže bezplatný souhlas na použití soutěžních děl ve smyslu autorského zákona, a to zejména na zhotovení rozmnoženin díla, zařazením díla do databáze a uvedení díla na veřejnosti v rámci realizace aktivit, na účely šíření osvětové činnosti v působnosti organizátorů, že souhlasí s použitím své podobizny pro propagační účely, že vyhotovením nebo použitím fotodokumentace nebo videodokumentace z průběhu setkání ve spojitosti se soutěží nebo jinými průvodními setkáními žádným způsobem nezasahuje do práv soutěžícího na ochranu osobnosti, že obeslání soutěže je výrazem souhlasu s jejími podmínkami.

Vaše osobní údaje zpracováváme dle požadavků GDPR – Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. 4. 2016 a dle zákona č. 110/2019 Sb. o ochraně osobních údajů, v platném znění.

Kontaktní adresy:

Národní institut pro kulturu – útvar ARTAMA,
Milan Sedláček, tel.: 736 704 228,

e-mail: sedlacek@nipos.cz, www.nipos.cz

Svaz českých fotografů, e-mail: scf@scf.cz, www.scf.cz,
www.fotonarodni.cz

Vlastivědné muzeum v Olomouci, Mgr. Denisa Šinkovská
Mikolášková, e-mail: sinkovska@vmo.cz, tel.: 585 515 127

Zpracoval Milan Sedláček

Národní institut pro kulturu - ARTAMA, září 2025

S polskými přáteli na Ostravsku

Na dovolenou na Ostravsko? Víkend na Ostravsku?
Co tam? Pokusíme se rozbořit mýtus o tomto kraji.
Je zajímavý a hlavně fotogenický.
A o to nám fotografům jde zejména.

Pro osmé setkání s polskými fotografickými kamarády z Wyszkowa jsme zvolili Ostravsko. Ubytování jsme byli ve slezském Hlučíně v penzionu Tereška. Mimochodem skvělý, můžeme doporučit.
Protože v Polsku je kopců pomálu, zvolili jsme jako cíl prvního dne Pustevny s Radegastem. Výpravu jsme zahájili v Kopřivnici, kde má Tatra obrovské muzeum plné nákladních aut – od nejstarší historie až po dnešek. Atrakcí jsou Tatry, které úspěšně zdolaly Dakar, zajímavým doplňkem aut jsou motorky a kola. Techniku jsme vystřídalí trochou historie. Štramberská Trúba poskytla úžasný výhled do kraje a štramberské uši se šlehačkou v cukrárně také nebyly k zahoeení. Z malebného městečka jsme pokračovali na Pustevny. Na výpravu na Radhošť nebyl čas a ani počasí, ale Radegasta jsme pozdravili všichni. Slíbil, že dohlédne na zdar naší výpravy a dovolil nám se s ním vyfotografovat. Horskou vycházku jsme zakončili frgály a dalšími valašskými pochoutkami v chatě Libušín. Jurkovičovo dílo z roku 1898 v roce 2014 vyhořelo, dnes tu ale chata stojí obnovená v plné kráse.

Další den jsme už nestrávili tolik času v autech. Pochopitelně jsme si nemohli odpustit dvě nejzajímavější průmyslové atrakce v Ostravě. Nejprve jsme navštívili důl

Michal. Prošli jsme jeho nadzemní část s ukázkami toho, jak vypadalo hornické zázemí na povrchu. V dole se už třicet let netěží, šachty jsou nepřístupné a na povrchu zařízení krásně stárne a rezaví. Na fotografování moc pěkné. Pan průvodce s námi měl trpělivost a nechal nás běhat mezi vši tou krásou, jak jsme chtěli. Fajn bylo, že Poláci měli průvodce v polštině. Součástí areálu je hospůdka U Cingra. Typická havířská krčma s pivem a dobrým jídlem. Poseděli jsme.

Odpoledne nás čekaly Dolní Vítkovice. Každý z nás už tam několikrát byl, ale tohle se dá vidět a hlavně fotografovat stále dokola. Dostavby a úpravy pana architekta Josefa Pleskotsa jsou skvělé, zejména multifunkční hala GONG v bývalém plynojemu a Bolt Tower. Vyhlídková věž vytvořená z vysoké pece s prosklenou nadstavbou poskytuje pohled na Ostravu z výšky 77 metrů. Zapadající sluníčko vytvořilo fajn atmosféru a zrezivělé hutě dostaly krásnou barvu. Pátek byl zakončen volbami. Odjeli jsme do Hlučína, kde jsme bavili celou komisi. Nezapomenou zejména na Petra, kterému za plentou hlásila kapsa: „... za dvě stě metrů zahrňte doprava.“ Všichni jsme se navzájem vyfotografovali u urny a Ctibor poctil všechny členky volební komise selfíčkem. Kdyby věděli, že jsme volili jinak, než je v tamějším kraji zvykem...

Šikmý kostel svatého Petra z Alkantary je atrakcí zejména díky stejnojmenné trilogii Karin Lednické. Stávala tu stará Karvinná. Horečná těžba za začátku éry socializmu způsobila propady půdy, popraskání staveb a devastaci

celého kraje. Karvinná ztratila jedno n a přestěhovala se na místo původního Fryštátu a dalších obcí. Postupně byly všechny domy původního města zbourány a zbyl pouze tento jediný kostel. Nad kostelem jsou i zbytky dolu Gabriela, který v románu též hrál svou roli.

Oběd v Havířově. Město postavené v padesátých letech je příkladem tzv. SORELY (socialistický realismus). Je to vošklivé, ale po letech to má svou hodnotu a zajímavost. Bohužel obrovské domy se dají těžko fotografovat. Pro vystižení atmosféry místa by to chtělo opravdu dlouhé toulání městem.

Na závěr dne jsme se vrátili do Hlučína do areálu česko-slovenského opevnění Darkovičky. Bunkry jsou zde nasázeny poměrně nahusto. Měli jsme možnost nahlédnout do pěchotního srubu Jaroš. Patří soukromníkovi, který se o něj stará a vybavil ho jako muzeum. Je fajn, že tyto

stavby nechátrají a mají své nadšence. Jezdí na víkend do bunkru.

Večery jsme strávili nad fotografiemi, Woytek nám promítl své filmy z předchozích setkání, zahráli jsme si hry. Polští přátelé si vyzkoušeli strukáž.

Pět krásných společných dnů na našich životech zanechalo nesmazatelnou stopu. Kromě zážitků si většina z nás odvezla ze společných večerů i Covida, který se s radostí a s rychlostí blesku rozšířil mezi nás. Ale marodili jsme už všichni doma.

Ostravsko je prima a jistě by se tam našlo spousta dalších zajímavých věcí na spoustu dalších dní. Tak třeba zase někdy... Ale na jaře nás čeká opět výprava do Polska.

Text a fotografie Eva Stanovská

/ JAN GOTTFRIED / OSTRAVA /

Polsko v Hlučíně

Je říjen roku 2025 a my se opět setkáváme s našimi přáteli z polského Wyškova. Tedy já a Petr V. přijíždíme o den později do Penzionu Tereška v Hlučíně u Hlučínského jezera. Přestože přijíždíme ve čtvrtek až později odpoledne, musíme počkat na naše přátele, kteří se vrací z výletu na Radhošť. Cestou tam zhlédli historické město Štramberk, zašli zde na kafe a na „Štramberské uši“. Dále do muzea kopřivnické Tatry, kde vidí vozidla vyráběná v místním závodě.

Večer je věnován analogové fotografii a chemii. Tedy práci s citlivým fotografickým papírem a chemikáliemi na vyvolávání technikou strukáže. Po počátečním nesmělém okukování se zapojují jak naši, tak polští přátelé. Jelikož tvorba pokračovala až do večerních hodin, byl zbytek večera ponechán na přátelské povídání.

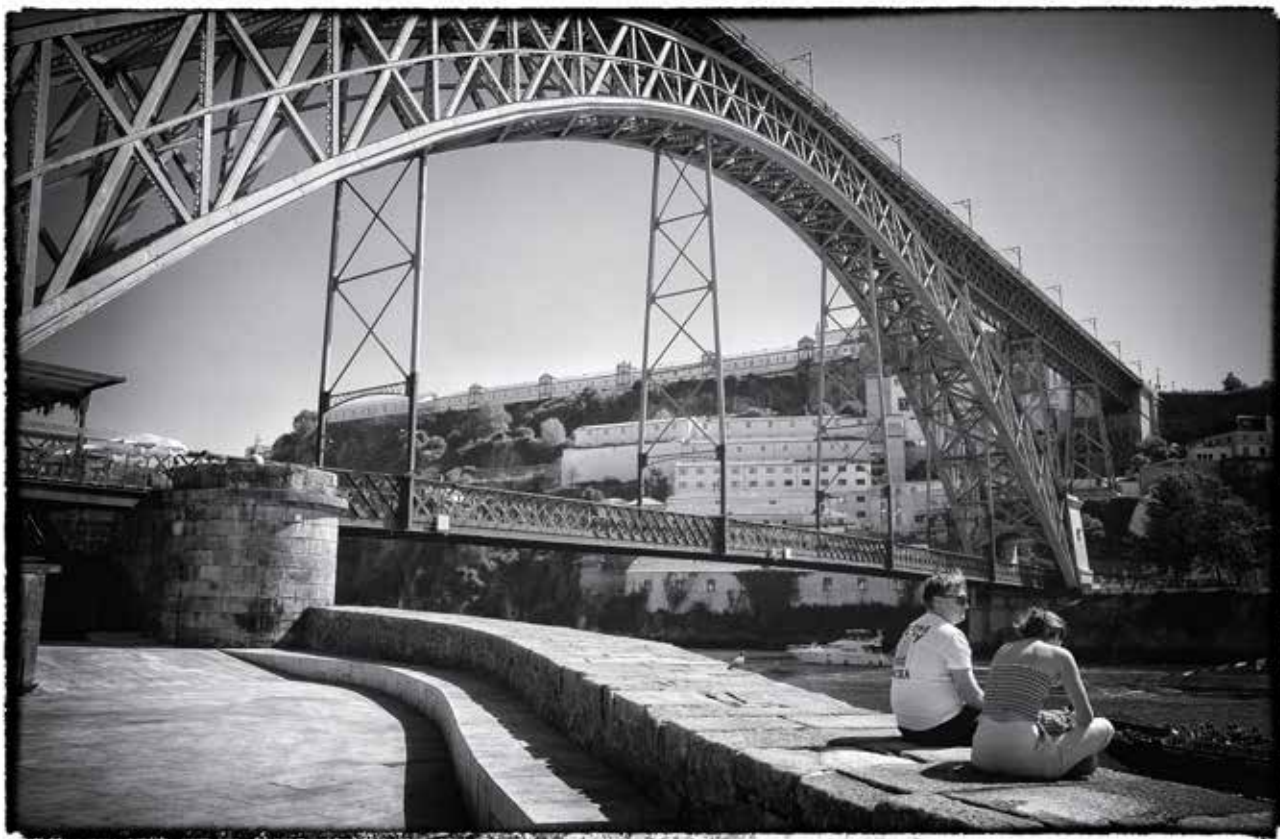
Druhý den je naplněný dalším programem. Společně navštívíme Důl Michal v Ostravě, který slouží jako technické muzeum důlních prací. Na „baně“ navazuje návštěva Dolních Vítkovic s prohlídkou zdejšího skanzenu železa, zakončenou na vyhlídce umístěné na bývalé vysoké peci. Z ní je krásný výhled na celou Ostravu včetně technických budov pod námi. Následně se strhne „soukromé“ fotografování, kdy si každý nachází to své. Tu trubky, jinde komíny nebo rezavé objekty mnohdy neznámé funkce.

Večer je opět věnován společné zábavě. Tři týmy bojují o vylustění hádanky, ke které vede cesta přes prosévání kuliček, střelba na špulky a výrobu razítek. Řeklo by se zábava pro děti, ale nasazení dospěláků si s ničím nezádá. Když tým Evy hlásí vylustění česko-polského textu, tak

přísná porota musí jejich tým vrátit zpět k dohledání písmenek skládačky, která si omylem zakryli pod hromádku výstřižků. Nakonec všechny týmy hádanku s textem vylustili, a tak došli ke svému cíli.

V sobotu jedem do Karviné, tedy spíš na šikmý kostel v bývalé Karvině. Poutavý příběh všichni poslouchají se zájmem. Následuje volno na focení. Jedu s Petrem, Aňou a Markem (naše osádka vozidla) na focení mrtvých stromů v blízkých lagunách, podívat se do Havířova a nakonec na Porubu na stále více obdivovanou sorelu (architektura socialistického realismu). Poslední zastávkou je pěchotní bunkr Jaroš, který je součástí pohraničního opevnění nad Hlučínem. Dozvídáme se, že tento bunkr byl v roce 1938 vybudován během 8 dnů permanentního betonování běžnou míchačkou. Až se nám nechce věřit, že naši dědové něco takového dokázali. Název Jaroš dostal podle jména dárce pozemku, na kterém stojí již více než osmdesát let. Poslední večer proběhl v podobě hádanky z fotografií a videí na projektoru. Večer všichni unaveně uléhají. Již osmé setkání polských a českých fotografů končí nedělní společnou fotografií. Výjimečně ji nedělá Honza G., který si ji odbyl již na dole Michal. Všichni odjíždějí s pocitem dobře stráveného víkendu, plnými kartami nebo negativy fotografií a vědomím, že někde „tam“ jsou přátelé, kteří se vždy rádi uvidí. Příště v Polsku, ale zatím zahalené tajemstvím kde.

Vladimír Skalický, Olomouc 8. 10. 2025

Návštěva portugalského Porta s ochutnávkou portského vína

Počátkem tohoto roku, jsme se s několika kamarády z fotoklubu Alfa a přilehlého okolí dohodli na společné návštěvě portugalského města Porto, které je známé svou malebností a historií.

Slovo dalo slovo a koncem tohoto září jsme vyrazili na čtyři dny letecky do tohoto úchvatného města.

Ubytovali jsme se v pěkném šestipokojovém bytě poblíž náměstí Praca de Dom Joao v samotném centru.

Po příjezdu jsme hned vyrazili na průzkum okolí našeho bydliště a užívali si nočního života a příjemných restaurací. V blízkosti jsme objevili historickou tržnici Bolhao z roku 1839, která byla krásně osvětlená a kde prodejci nabízeli všemožné zboží. Byla zde krásná atmosféra, a proto jsme ji navštívili i následující den. Rovněž jsme objevili krásný kostel sv. Kateřiny, který byl celý obložený bílo modrými keramickými kachličkami s náboženskými motivy, které jsou typické pro portugalské stavby.

Následujícího dne po snídani jsme měli naplánovanou prohlídku místního historického nádraží Sao Bento, které bylo vybudováno v roce 1916 a je stále v provozu. Jedná se zvenku o celkem nenápadnou budovu v centru města, která je v současné době obestavěna hradbou plechových zástěn, protože zde probíhá rozsáhlá výstavba.

Mimochodem, rozsáhlou výstavbu jsme zaznamenali na mnohých místech města, což svědčí o tom, že dopravní situace i historické stavby se stále vylepšují.

Po vstupu do budovy nádraží jsme však užasli nad výzdobou velké odbavovací haly. Celá místnost byla

pokryta již zmíněnými typickými dlaždicemi s výjevy z historie Portugalska a samotného města Porto. Halu zde obdivovalo značné množství turistů i cestujících. Od nádraží jsme se poté přesouvali ulicemi města směrem k nábřeží řeky Douro, která městem protéká. Fotografovali jsme historické památky a ruch v ulicích. Někteří z nás neodolali a vystoupali pro záběry z výšky na věž katedrály Torre dos Clérigos.

Sestupovali jsme postupně uličkami historické části Ribeira až na lidmi přeplněné nábřeží řeky Douro. Zde bylo obrovské množství restaurací a kaváren, lákajících k posezení. Také jsme neodolali a po výtečném obědě jsme se prodírali zástupy turistů kolem množství prodejních stánků se suvenýry k další místní atrakci a dominantě města. Tím je hojně navštěvovaný ocelový most přes řeku, který nese jméno po panovníku Ludvíkovi I. Již na první pohled nese mostní konstrukce podobu pařížské Eiffelovky. Jejím tvůrcem byl Eiffelův spolupracovník Theophile Seyrig, který zde most postavil v letech 1881–1886. Most s jediným obloukem je využívám k dopravě ve dvou úrovních.

Dole pro pěší a vozidla, v horní části poté pro pěší a pro zdejší metro, teda spíš tramvaj.

Na řece panuje celkem čilá lodní doprava, je zaplněna zejména vyhlídkovými replikami historických lodí pro turisty. Nechali jsme se také zlákat a nasedli na jednu z loďek, která nás provezla po řece. Trasa vedla nejprve proti proudu řeky pod řadou mostů, monumentální byl

/ LIBOR NĚMEC / BĚLEHRAD /

zejména železniční most, který zde postavil sám Gustav Eiffel. Poté vedla trasa lodě opačným směrem, a to až téměř k ústí řeky do Atlantského oceánu. Bylo velmi zajímavé pozorovat a fotografovat Porto i od hladiny řeky.

Po návratu do přístaviště jsme se nechali zlákat další místní atrakcí – kabinovou lanovkou. Tato vyvážá turisty z nábřeží od paty mostu Ludvíka I. na horní úroveň mostu. Z horní části, kde projíždí tramvaje, je z výšky 75 metrů úžasný pohled na řeku a všechno to hemžení na nábřeží řeky. Stejně tak úžasná byla i vyhlídka z plošiny na opačné straně mostu u kláštera Serra do Pilar.

K návratu do středu města jsme využili městské dopravy. Závěr dne jsme využili k večerním procházkám v okolí našeho bydliště a také výtečné večeři v jedné z místních restaurací.

Následující den jsme si vybrali k návštěvě novou budovu koncertní haly Casa da Música. Tato novostavba od holandského architekta byla natolik fotogenická, že jsme zde strávili téměř celé jedno dopoledne.

Další atrakcí pro návštěvníky města je stará historická tramvaj. Ta má jedinou trasu, a to podél nábřeží řeky Douro. Ta vede z historické části Ribeira směrem na západ k ústí řeky do oceánu. Staré tramvajové vozy s historickým ovládáním v kabině řidiče a s dřevěnými lavicemi navodí zvláštní atmosféru. Na konci trasy tramvaje je pěší zóna podél pobřeží až ke třem molům. Nachází se zde historický maják Felgueiras a pěkné výhledy na oceán, pláže a přístaviště nákladních lodí.

Po návratu do centra nás čekala předem domluvená návštěva jednoho ze zdejších vinařství. Průvodce nás zde seznámil s mnohaletou tradicí výroby portského vína. Prohlédli jsme si prostory pro skladování a následný prodej tohoto moku. Prohlídka byla spojena rovněž s ochutnávkou různých vývojových stádií zrání portského vína. Byl to moc zajímavý zážitek. Portské nám fakt chutnalo.

Posledním dnem naší návštěvy v Portu byl den odjezdu. Probuzení však nebylo nikterak příjemné. Všem účastníkům dorazila SMS zpráva od letecké společnosti, že náš let do Prahy byl zrušen. Odlet měl být v pozdějších odpoledních hodinách.

Jenže my jsme měli ještě objednané vstupenky na prohlídku

historické prodejny knih Livraria Lello. Jedná se o jedno z nejstarších knihkupectví v Portu. Tato prodejna je velmi hojně navštěvována turisty ze zahraničí, protože její interiéry a zejména pak mohutné točité schodiště uprostřed prodejny údajně inspirovaly autorku Harryho Pottera. Prý bylo schodiště v Bradavicích natáčeno právě zde. Není to sice pravda, ale nejruznějších vydání Harryho Pottera tu měli spoustu. Zájem o prohlídku je velmi značný a před prodejnou stojí denně řady nedočkavých turistů. V poledne jsme se přesunuli na letiště, abychom řešili vzniklou situaci se zrušeným letem. Protože přepravce přestal komunikovat, museli jsme se o způsob přepravy domů postarat sami. Někomu z nás se podařilo najít místa v jiném letadle a přes Madrid a Paříž se o den později dostat do Prahy. Větší skupina zvolila na doporučení cestu vlakem napříč Portugalskem do Lisabonu a poté nočním letem do Bělehradu. Jako zázrakem jsme ve čtyři ráno našli na letišti pohodlné sedačky a dospali se. Volný den do večerního odletu do Prahy jsme využili k prohlídce Bělehradu.

Jakousi „místní dopravou“ jsme se dostali do centra města. Překvapením bylo zjištění, že Bělehrad vypadá, jako by se zde zastavil čas na přelomu osmdesátých a devadesátých let minulého století. Rozestavěné a nedokončené budovy, zašlé staré domy, trolejbusová a autobusová doprava z dob reálného socialismu a pomníky osobností s odstraněnými tabulemi, o koho se jedná.

Vcelku udržovaný je „Bílý hrad“ uprostřed města na vyvýšenině nad soutokem Dunaje a Sávy. Je zde především vystavená sbírka historických děl a tanků z obou světových válek. Pěkný je ovšem výhled z hradeb na samotné město a soutok řek pod ním. Příjemné bylo i posezení v jedné z nalezených restaurací v ulicích města a dobré jídlo. Po návratu na bělehradské letiště nás čekal již jen klidný let do Prahy.

Výlet byl prima. Jediné, co nás mrzí, je, že jsme nestihli poznat spoustu dalších zajímavých památek a objektů. Tak snad někdy příště.

Za výletníky Libor Němec

/ CTIBOR KOŠTÁL / PROVODÍNSKÉ KAMENY-SPÍCÍ PANNA /

Se Ctiborem v Ráji

Titulek jak z romantického románu, ale pozor, někdy to může být i drama.

Zase po roce se sešla patra fotografických fanatiků a těšila se, co pro ni Ctibor Košťál připravil za podzimní dobrodružství. Ve čtvrteční podvečer 16. 10. jsme se sjeli na základně v penzionu Ráj nedaleko obce Blíževedly a hned po večeři začalo Ctiborovo promítání fotografií z let minulých. Jako profesionální fotograf předvedl snímky, z kterých nám přecházel zrak, hlavně pak v portrétní fotografii, kde nenechal nit suchou na žádném modelu či modelce. Samozřejmě mu bylo odpuštěno a všichni jsme se moc pobavili. V závěru večera nám Ctibor zadal témata, která budeme fotografovat a ve kterých se utkáme poslední večer v soutěži o nejlepší snímek.

Druhý den ráno po snídani jsme vyrazili na zajímavé místní lokace. Počasí nám přálo, jelikož průběžně pršelo.

Navštívili jsme barokní poutní místo Kalvárii v Ostrém u Úštěku, hrad Helfenburk, obec Úštěk, kde se nachází mnoho kulturních památek. Nepřehlédnutelná sakrální stavba vévodící náměstí – barokní římskokatolický kostel Petra a Pavla, krásné štitové domy, synagoga a rabínský dům, ptačí domky, stará barvírna a židovský hřbitov. Občerstvili jsme se v Hradní kavárně a v Café Galerie, kde jsme si prohlédli nezapomenutelnou výstavu různých umělců. Večer jsme se potkali opět se Ctiborem v Ráji a po večeři následoval volný program ve stylu „předved’ se“, kde pár otrlých fotografů šlo s kůží na trh a ukázali své práce z poslední doby. Potleskem se nešetřilo a bylo

přidáno i slov chvály. Vrcholem večera byla recitace básně Hanky Černíkové, kde nezůstalo jedno oko suché.

Třetí ráno jsme se již těšili na další den za fotoaparátem. Vyrazili jsme do ryzí přírody chráněné krajinné oblasti Kokořínsko-Máchův kraj. Akční část skupiny se vyšplhala za pomoci ocelových lan a řetězů na Spící pannu na Provodínských kamenech a po výkonu si dala oběd v Provodíně, pak zamířila do oblasti rybníků. Mezitím menší, pomalejší skupinka, zato o to sofistikovanější, již měla cestu mezi Dolanským a Milčanským rybníkem prozkoumanou. Cestou navštívila skalnatou vyhlídku Smrtku s pohledy na Koňský rybník, dále pak Dolanský vodopád, potkala se s Pannou a Hastrmanem na mostě přes Dolanský náhon a pokračovala na krásný kamenný most pod Hrázským rybníkem. Obě skupinky se radostně potkali kousek od zříceniny hradu Milčany, vyměnily si zkušenosti a zase se rozešly v protisměru. Ve chvíli odjezdu na pozdní oběd si nejmenovaná členka menší skupiny uvědomila, že ztratila mobil, a nastalo velké pátrání, do kterého byla zapojena i akční skupina. Aktérka nenechala nic náhodě a rychlými pohyby se vracela směrem zpět, že ji ostatní členové ani nestihli informovat, že mobil byl již vypátrán a uložen u Ctibora, člena akční skupiny, jak jinak. Po velké radosti z nalezení mobilu se vyhladovalá skupina vydala na oběd do obce Holany a poté na zříceninu letohrádku, Barbořin kamenný most a zříceninu Zahrádeckého letohrádku. Ctiborova akční skupina si stříhla ještě jeden kopeček a závěrečné fotografování

chmelnice. Byl to opravdu náročný den, a to nás čekala ještě po večeri soutěž o nejlepší snímky na daná témata. Všichni se zašili na svých pokojích a připravovali své úlovky k prezentaci. V tuto chvíli začalo to největší drama, hlavně to stihnout a odevzdat včas Ctiborovi. Na promítání soutěžních fotografií se vždy všichni nejvíce těší, jelikož to bývá velmi veselá soutěž a každý rád přispěje nějakou vtipnou fotografií. Těch letos bylo opravdu dost! Nasmáli jsme se do syta! Myslím, že nám to vydrží na celý další rok, než se zase potkáme příště. Poslední ráno nám prálo počasí, protože se objevila hustá

mlha a to fotografové milují! Po snídani jsme si udělali společnou fotografii a předběžně se rozloučili. Někteří zamířili k domovu a ostatní na kopec se zříceninou Ronov, abychom si tu mlhu ještě pěkně užili i z výšky. Někomu se to povedlo, někdo přišel pozdě, ale tak už to prostě chodí. Mlha se rozestoupila a otevřely se nám krásné výhledy do kraje, kde tvořil Karel Hynek Mácha svá romantická díla. Děkujeme za vše, bylo to poetické, romantické i dramatické...

Za Ctiborovy děti Dana Stránská

Hledání duše města – Litomyšl dnešní

Další zastavení z cyklu „Hledání duše města“ organizovaného a mentorovaného Vládou Skalickým, tedy naším ostříleným Skaldou, se uskutečnilo v termínu 24.–26. 10. 2025 v městě Litomyšli. Mezi tentokrát prý komornější zástup šestadvaceti účastníků jsem se letos poprvé měl možnost dostat i já se svou manželkou.

Jelikož mě čekala na obdobné akci „premiéra“ a neznal jsem tudíž její organizační podobu, přiznám se, že jsem začal být při sledování zpráv od Skaldy, informujících o přípravě setkání v kempu, trochu nervózní. Při zmínce, že mladší budou gentlemansky spát na horních postelích, se mi totiž okamžitě vybavila představa nocování v obrovské místnosti s třiceti patrovými palandami jako z filmu „Černí baroni“. Nicméně jsem si řekl, že když to zvládnou ostatní, musím to nějak přežít taky!

Nakonec se však všechny strasti obrátily v o to větší radost hned po příjezdu do kempu. Se zjištěním, že se jedná o patrové chaty s plným vybavením, ze mě všechny starosti spadly. Do příště už budu vědět, že je Skalda prostě šprýmař. Moje manželka už mu po této akci neřekne jinak než „náš Smíšek“!

Samotné fotografické setkání se pak neslo v duchu poznávání Litomyšle nejen jako významného historického města s historií sahající do desátého století, ale i jako ostrova moderní architektury. Právě o městské koncepci, kterou je Litomyšl již léta vyhlášená, tedy citlivého soužití moderní a historické architektury, nám přišel popovídat Antonín Dokoupil z litomyšlského městského úřadu. Právě on se podílel na přípravě investičních akcí města, vyhlášení architektonických soutěží i programu jeho regenerace. To vše v úzké spolupráci s dlouholetou městskou architektkou a urbanistkou, Zdeňkou Vydrovou. Do začátku našeho poznávání nám tak systematicky představil místa, kde městské části ruku v ruce prorůstají a dotvářejí ducha Litomyšle. Dopředu jsme tak nahlédli do podoby dnešní tváře Litomyšle, tvořené například zrcadlovou stěnou z dibonu nazvanou The Door, kterou pro park Zdeňka Kopala navrhl nizozemský architekt Winy Maas.

Díla čestného občana Litomyšle, Olbrama Zoubka, společně

se sochami Jasana Zoubka žije klášterní zahrada a v plnosti nám je dále představuje zámecké muzeum. Shlédnout můžeme i projekt zenové zahrady 2ar(t) od architekta Josefa Pleskota či vyhlídkovou věž VýhledNu vytvořenou ze dvou druhotně využitých lodních kontejnerů.

Další z opakovaně oceňovaných konceptů je nadchod „Smetanova lávka“ podle návrhu pražských architektů Ehla a Koumara i opodál se nacházející centrální dětské hřiště Vodní valy, které vrací prostoru kolem řeky každodenní život a je místem pro trávení volného času. Obohatit nás mohou také moderní prvky od výtvarníka Václava Cíglera a jeho kolegy Michala Motyčky, vyhlídkou a expozicí využívající masivní sklo i laserovou technologii pak byla například obohacena i rozsáhlá rekonstrukce piaristického kostela Nalezení sv. Kříže. Dílo od Václava Cíglera však nalezneme v podobě skleněného kříže odrážejícího sluneční paprsky i na úplně nově vybudované sakrální architektuře, konkrétně stavbě nového kostela Církve bratrské.

Nemám zde samozřejmě prostor popsat všechny zajímavosti a krásy architektury dnešní Litomyšle, kterých je opravdu velké množství. To vše včetně mnoha dalších zajímavých míst kolem, jako skalní město Touloucovy maštale, skýtající další náměty na výlety.

Co však, kromě krás Litomyšle, bylo na setkání nejcennější, bylo samotné společenství. Je úžasné sdílet s dalšími kolegy posedlými uměním fotografie jak zážitky, tipy na místa mající svého fotografického genia loci, tak samotné fotografie. Vše vrcholilo při úžasném společenském večeru, který byl prostoupený duchem objevování krás světa kolem nás, přátelstvím a doplněný i o soutěžní kompetici.

Na závěr musím dodat, že za možnost se zúčastnit tohoto setkání jsem velmi rád. Bylo místem spojujícím fotografickou komunitu, zrodu nových přátelství a opětovného rozpálení ducha radosti z fotografování. Za mě tedy nezbývá než říci: „Skaldo, díky!“

Jan Gabriel Pajer, Zábřeh

/ PETR BERAN / LITOMYŠL /

Litomyšl známá neznámá

Poslední říjnový víkend patřil setkání fotografů pod vedením Ládi Skalického, tentokrát v Litomyšli. Dle zaslaných propozic byl naší základnou moderní kemp Primátor, který nás velice mile překvapil. Představovali jsme si studené dřevěné chatky a z toho důvodu jsme se všichni vybavili teplým oblečením. Opak byl pravdou. Moderně pojatá stavebnice, skvěle zařízená a vybavená, a hlavně vytopená, byla milým překvapením. Po příjezdu se nás ujal Honza Gottfried, který se rázně chopil organizace s ubytováním. Skaldo zůstal kvůli technickým problémům s autem na služební cestě ve Varšavě. Na setkání dorazili i fotografové z polské Jelení Gory. Po velké vítačce jsme se přesunuli do blízké restaurace, kde byla připravená beseda se zástupcem města panem Antonínem Dokoupilem. Velice poutavá přednáška o zajímavostech města včetně promítání nás velice zaujala a inspirovala k víkendovému fotografování. V sobotu dopoledne jsme navštívili Nový kostel Církve bratrské. Opravdu nově zbudovaný, ve středu města, neruší, neupozorňuje extravagantností, přesto je

zajímavý. Dál už vedly naše kroky každého jinam, jak si kdo zvolil. Různých koutů, budov, parků a galerií bylo spoustu. Mnozí v poznávání pokračovali i v neděli. Během soboty dorazil i Skaldo a byli jsme kompletní. Po celém dni jsme se všichni utrmácení sešli na večeři a společný večer na sebe nenechal dlouho čekat. Hodnotili jsme si navzájem přinesená díla a nebyli jsme ochuzeni ani o společenskou hru. Soutěžící ji pojali jako profesionálové. Úžasné byly texty i přednes. Zvítězili všichni. Nedělní ráno začalo jako již tradičně společným fotografováním a loučením. Mnozí ještě navštívili doporučená místa a pak už jsme se rozjeli ke svým domovům. Doufám, že se každému fotografický víkend líbil a našel si to „své“. Za rok se těšíme na další setkání. Skaldo, děkujeme za skvěle vybranou lokalitu a celý průběh setkání. Bylo to fajn.
PS: Skaldo, máš v Honzovi bezvadného zástupce, poděkování patří i jemu.

Petr a Jana Beranovi

Fotoklub Náchod

101 – výroční výstava v Muzeu Náchodska.

Aktuální členové Fotoklubu Náchod se tradičně na podzim prezentovali v prostorách Muzea Náchodska, kde letos při příležitosti 101 let trvání fotoklubu vystavilo svoji volnou tvorbu hned 10 členů. Jmenovitě v abecedním pořadí: Erika Buchalová, Jana Čížková, Miroslav Dušánek, Jindřich Klabačka, Jiří Klíma, Miroslav Kolátor, Veronika Michlová, Tomáš Šimek, Petr Šulc a Hana Šulcová. Mimo volnou tvorbu každého z členů vystavil fotoklub i ukázky ze společných výtvarných projektů ať už zadávaných témat (světlo, tma, sklo, voda, ticho), nebo společného projektu, kdy členové

fotí stejný kamínek na různých místech v tuzemsku i zahraničí. Novinkou na výstavě náchodského fotoklubu byla prezentace pomocí videí – ve smyčce na výstavě běželo deset dvouminutových medailonků všech vystavujících členů. Návštěva vernisáže byla značná, ohlasy pozitivní. Jsme rádi, že jsme mohli připravit moderní výstavu, která svým pojetím jistě přesahuje hranice našeho okresního města.

Petr Šulc, Fotoklub Náchod

Kurátorský text z katalogu

Výstava 101 představuje aktuální tvorbu členů Fotoklubu Náchod, který v loňském roce oslavil významné jubileum – sto let od svého založení. Stoletá tradice fotografického spolkového života v Náchodě je sama o sobě pozoruhodná. Ve světě, kde se fotografie přesunula především do online prostoru a kde je možné najít nekonečné množství inspirace a návodů na internetu, se může zdát, že role klasických fotoklubů dávno pominula. Proč se ještě osobně scházet, když lze snímky sdílet na sociálních sítích a učit se prostřednictvím digitálních platform?

Právě tato otázka provázela členy náchodského fotoklubu při bilancování století jeho existence. Odpovědí je samotná skutečnost, že klub nejen přetrval, ale že dnes – v době, kdy mnoho podobných spolků zaniká – stále funguje a udržuje živou tradici. Fotoklub Náchod je nejen svědkem historie, ale i místem setkávání, vzájemné inspirace a sdílení zkušeností napříč generacemi.

Do současné výroční výstavy se zapojilo deset autorů – muži i ženy, fotografové různého věku, zkušeností i zájmů. Všichni jsou amatéři v tom nejlepší smyslu slova: věnují se fotografii z radosti, vášně a potřeby tvořit. Najdeme zde i studentku, která přináší nový pohled a energii mladší

generace. Výstava nemá jednotné téma – právě naopak, je pestrá mozaikou individuálních přístupů, osobních témat a autorských vizí. Každý snímek je osobním vyjádřením svého tvůrce a dohromady vytváří obraz současného stavu fotoklubu, který je stejně rozmanitý, jako je pestrý samotný svět fotografie.

Název „101“ odkazuje k době trvání spolku: jde o první rok po jubilejním stém výročí. Symbolicky tedy naznačuje pokračování a otevřenou cestu do další stovky. Výstava je zároveň příležitostí k zamyšlení nad smyslem spolkového života v dnešní době. Ukazuje, že i v éře digitální komunikace má význam osobní setkávání, společná diskuse, konfrontace odlišných názorů a sdílení radosti z tvorby.

Fotoklub Náchod tak svou činností potvrzuje, že fotografie není jen technickým médiem, ale také prostředkem pro vytváření komunit a prohlubování vztahů mezi lidmi.

Výstava 101 je oslavou této tradice i pohledem do budoucnosti – protože dokud bude chuť sdílet fotografie i zkušenosti, bude mít smysl i naše spolková činnost.

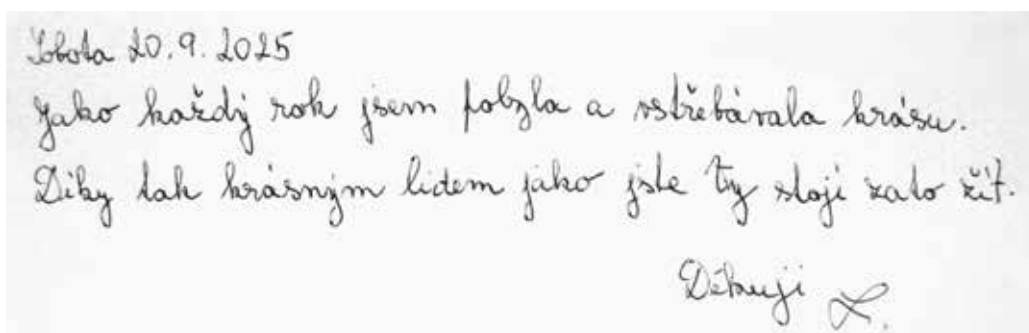
Petr Šulc, předseda Fotoklubu Náchod, 3. 9. 2025

Z činnosti Fotoklubu Rychnov nad Kněžnou

Fotoklub uspořádal svoji tradiční klubovou výstavu, jak je to již v posledních letech zvykem, v prostorách rychnovského zámku v termínu 1. 7. – 30. 9. 2025. Návštěvníci mohli zhlédnout 125 fotografií od sedmi autorů a tří dětí z fotokroužku rychnovského Domu dětí a mládeže, který vede Ivan Nehera. Velké množství návštěvníků vernisáže zaskočilo i samotné vystavující. K jejímu výbornému průběhu přispěl neotřelým

zahájením pan Bohumil Dragoun, ředitel Muzea zimních sportů, turistiky a řemesel v Deštném v Orlických horách. O milou atmosféru se také postarala svým hudebním vystoupením místní ZUŠ. Trio hudebníků vedla ředitelka Kamila Hájková. Velmi nás potěšil vzkaz jedné z návštěvnic

Vladimír Damašek

VÝSTAVY A FESTIVALY

Bazalka

Aktivní byla Hana Michaličková s Lubošem Vítečkem. Vystavovali od 15. 9. do 14. 10. 2025 svoje práce v Bistru Bazalka v Hradci Králové a se svými historickými technikami neklamali.

Vladimír Damašek

/ FOTO / LUBOŠ VÍTEČEK /

Ivan Nehera

A do třetice Ivan Nehera oslavil 4. října 2025 nekulaté výročí padesáti sedmi let s fotoaparátem vernisáží v Galerii 654 ve Velkém Poříčí. Syrové prostředí s bodovým osvětlením v půdním prostoru nechalo vyniknout jemné krásy krajinářských fotografií. Čerstvý penzista Ivan je se svým zaujetím, elánem a energií živoucím důkazem toho, že věk odchodu do důchodu by se mohl dále klidně zvyšovat! Nutno pochválit i občerstvení, nikdo nestrádal! Škoda jen, že o existenci galerie ví jenom malý okruh zasvěcených.

Vladimír Damašek

/ FOTO / ZUZANA CAPOUŠKOVÁ /

Blatenský fotofestival podvacáté. A stále skvělý.

Letos jsme se v půlce září v Blatné sešli už podvacáté. Jsem pamětník. Kromě prvních tří ročníků jsem navštívila tuším všechny a mohu srovnávat. Teda pokud mi paměť stačí. Je fajn, že si festival stále zachovává vysokou úroveň. A hlavně přízeň a nadšení návštěvníků. Vystavit fotografie na Open scéně je stále prestižní záležitostí a zájemců je každý rok spousta.

Festival má každoročně své téma. Letos bylo téma volné. Organizátorům to poskytlo volnější ruku při výběru děl profesionálních fotografů. Asi nemá smysl vypisovat všechny výstavy. Těch profesionálních bylo jedenáct, na volné scéně bylo k vidění pětatřicet fotografií nejružnějšího zaměření. Ostatně pestrost je jednou z kladných stránek festivalu. Všechny vystavující lze dohledat na webových stránkách festivalu.

V průběhu soboty a neděle všichni návštěvníci chodí společně od vernisáže k vernisáži. Průvodcem s osobitým

humorem je Jan Flaška. Hudební doprovod letos zajišťovala Gabriela Vermelho a její úžasné housle. Všichni se dobře bavili. Výstavy jsou proloženy přednáškami a ukázkami z díla některých autorů. Každoročně jsme viděli Fotojatka, vtipné pásmo Honzy Flašky poskládané z fotografií nejružnějších autorů. Skvělý byl film o kladenském fotografovi Jiřím Hanke. Popisuje jeho cestu za fotografií, galerijní činnost a vztah k jeho Kladnu.

Velké poděkování patří jako vždy Kamile Berndorffové, která (dnes už za pomoci blatenského kulturního střediska) všechny ročníky vytrvale organizuje.

Fotografický víkend v Blatné byl prima. Končím obvyklou nabídkou: přijďte se za rok přesvědčit sami.

Text a foto Eva Stanovská

Dva v jednom – dni

Jedu vlakem domů z Prahy a vnitřně hodnotím dva dnešní zážitky s fotografií.

Na doporučení Jindry Beneše a pod vlivem reklamy jsem zhlédl výstavy dvou významných českých fotografů. Tono Stano vystavoval v Knihovně hlavního města Prahy. Kurátorky Magdalena Juříková a Helena Musilová soustředily průřez autorovou tvorbou formou celků, které ukazují velkou Tonovu „rozkročenost“. Poprvé jsem viděl původní práce z FAMU. Na nich je vidět již při „školních“ zadáních jeho koncepční myšlení a následné zpracování fotografií. Zajímavé byly ukázky ze vzniku ceny pro Karlovarský filmový festival nebo práce s velkoformátovým Polaroidem. Pestrůst výrazových prostředků, forem i témat je obdivuhodná. Z celkové výstavy nabývám dojmu, že nejsilnější období Stanovy tvorby se datují do devadesátých a nových let nového tisíciletí. Jako by nabytá svoboda nabíla i mladého fotografa silou, která se s dospíváním a přicházející slávou pozvolna uklidňovala.

Pavel Jasanský v Domě fotografie na Revoluční představil něco naprosto jiného. Stále to je fotografie jako nosné médium, ale překračující své hranice do dalších oblastí výtvarna až umění. I zde jsou ukázány fotografie z počátku Jasanského tvorby. Botič, život Paříže, a hlavně v kolektivu dalších výtvarníků mizející Most. Ti zde, například v rozbořených domech, instalovali torza lidských, bíle

natřených sádrových těl, nebo vystavili svá velká plátna. Pavel se zde odtrhl od čisté fotografie a začal ji vnímat jako malířské plátno, na které přikládá další vrstvy svého zásahu. Barva, pigment, černá tuš. Později přechází na otisky lidských těl.

Vůbec mi nevadí, že s fotografií takto pracuje. Zůstává stále fotografií jako základ dalšího zpracování a nestává se služkou jiných výtvarných projevů.

O obou výstavách bude určitě hodně napsáno.

Vždyť promo výstavy Tona Stana zasáhlo i mne a zvedlo mne ze židle k cestě do Prahy. Pro sebe si odnáším „můj osobní“ vhled do tvorby obou fotografů. U Tona oceňuji koncepční práci s čistou fotografií bez zbytečného „vyhezkávání“ v postprodukci, i když tam určitě mnoho úprav je. U Jasanského obdivuji jeho kreativitu a nadhled nad fotografií a vystavené monumentální fotografie. Jsem rád, že jsem obě výstavy mohl zhlédnout.

Vladimír Skalický, Praha 17. 8. 2025

Výstava eRko 11+2

Výstava eRko 11+2, která proběhla v bývalé prodejně potravin ERKO na Mostecké ulici v Hradci Králové, se stala zajímavou událostí, a to nejen pro místní fotografickou scénu. Po dobu pěti týdnů, od 13. října do 17. listopadu 2025, představila výběr z volné tvorby absolventů posledního běhu Hradecké fotografické konzervatoře při Centru uměleckých aktivit (CUA) v Hradci Králové. Netradiční prostor prodejny poskytl inspirativní kulisu pro práce jedenácti absolventů a jejich lektorů.

„Výstava „eRko 11+2“ nebyla nijak tematicky ukotvena. Záměrně jsme totiž nechtěli do souborů výrazně zasahovat. Instalace jednotlivých setů kladla důraz na individuální tvůrčí svobodu a autorskou výpověď,“ vysvětlili lektori kurzu a zároveň kurátoři výstavy, Jaroslav Prokop a Adam Kencki. Oba aktuálně vedou Hradecké fotografické kurzy v CUA.

Díky tomuto přístupu se návštěvníci mohli setkat s různorodými fotografickými žánry – od krajiny, architektury a zátiší, přes portréty až po zcela abstraktní fotografické obrazy. Autoři kreativně přistoupili i k instalaci a dokonale využili nejen dřívější prodejní prostory, ale i netypické zázemí včetně skladových prostor v suterénu a atypického patra.

Přehlídka jasně ukázala smysluplnost dalšího fotografického vzdělávání. Naši absolventi nadále fotografují, tvoří

a zůstávají mezi sebou v kontaktu. Fotografické výstavy jsou klíčovým místem pro jejich setkávání, inspiraci a motivaci k další tvorbě.

Autoři, jejichž práce jsme mohli v eRku vidět: Andrea Benešová, Jana Čížková, Barbora Déduchová, Jiří Drbohlav, Petr Kadeřávek, Adam Kencki, Pavla Lankusová, Tomáš Lelek, Vladimír Ludvík, Anastasia Mega, Jaroslav Prokop, Květoslava Slezáková, Dana Stránská.

Text a foto Zuzana Capoušková

Chutná galerie

V srpnu jsem zažil příjemný gastronomický a kulturní zážitek. V Galerii pod radnicí v Ústí nad Orlicí se konal festival dobrého jídla. Jednalo se o ochutnávku tradičních i netradičních jídel pro mnoha exotických zemí. Klasické americké hamburgery, výborná paštika z Francie nebo japonské zeleninové závitky. A vedle toho klokan z Austrálie nebo cosi z Bangladéše. Porcička za padesát, pití za čtyřicet.

Jiří Fikejz, provozovatel galerie, připravil ve spolupráci s Jablonským gurmánem z Jablonného nad Orlicí tuto hostinu přímo v prostorách galerie mezi obrazy. O dva týdny dříve se zde totiž otevřel tradiční Ústecký salon. Jiří vždy pečlivě vybírá autory a jejich díla, která pověsí,

vystaví, položí na zem ve svébytné výstavní koncepci. A tak vedle sebe visí třeba malé dílo Jana Steklíka, barvou hýřící plátno Jaromíra Krosche a skleněná plastika. Jiří galerii provozuje již několik let a koncepcemi výstav a výběrem autorů přinesl „svěží vítr“ do jinak konzervativního výtvarného života provinčního maloměsta. Měl jsem tu čest vystavit zde své tři fotografické koláže z prastarých let, ale zatím nikde se neukazující. Došlo tak k výbornému spojení výtvarna s uměním kulinářským.

I já jsem si dvě porce klokana dal.

*Vladimír Skalický
ve vlaku u České Třebové 17. 8. 2025*

Čas a časoprostor

Zuzana Capoušková, Ivana Lukavská, Petr Moško, Rudolf Němeček, Iva Pavlátová, Pavel Rejtar a Zdeněk Stuchlík jsou autoři, kteří vystavovali na 26. Labyrintu v Polsku, resp. v galerii v SRN ve Frankfurtu nad Odrou.

Jak vnímají čas autoři, kteří se snaží zobrazit ve fotografiích něco tak imaginativního, jako je čas. Čas je něco, co vnímáme rozdílně. Tempo, které nám ubíhá odlišně, a pohyb, který cítíme různě. Čas letí, běží, vleče se... Staly se z něj časové úseky, které odměřují délku našeho bytí. Stává se tím nejcennějším, co máme, a stále se nám ho nedostává. Čas je prostě něco neuchopitelného, a tak nás tikot hodin bude provázet našimi životy neustále. Čas hudby je ještě obtížnější zobrazit, protože mimo vizuální vjem vnímáme tóny hudby. Čas je období, jaro, léto podzim, zima, narození, mládí, produktivní věk, stáří. Čas je dar

druhému, že se s ním zastavíš, pohlédneš do očí a promluvíš. Čas se odehrává v hodinovém strojku, leč i v životě. Čas je běžec s dlouhým krokem pro každého z nás. Odvíjí se v naší fantazii, prochází událostmi a prostorem. Končí pro nás v tichu pomníků. Tam je pro nás konečná.

Čas a prostor nemohou existovat samostatně. Existují jako Časoprostor, který reflektuje naši omezenost. Spojení těchto entit ve fotografické tvorbě umožňuje například styl nazývaný magický kubismus, jenž vystihuje časovou proměnnost reality našeho světa a naší existence. Čas(oprostor) se projevuje bezprostředně ve fyzikální realitě, ale i v duchovní sféře, v lidských konstruktech i v lidské psychice.

Rudolf Němeček

Reflexe Labyrintu 2025

Co autor, to jiný přístup a nápad, jak zachytit či prezentovat zadané téma „čas“. Originální přístupy, tak by se dal charakterizovat 26. Labyrint. Pomyslně smekám klobouk nad perfektní organizací celého Labyrintu. Tím, že před otevřením výstavních prostor byla autorská prezentace tvorby v blocích, bylo následně více času k prohlídkám jednotlivých výstav.

Zdeněk Stuchlík ocenil práce studentů uměleckých škol a konstatoval, že díla jsou na vysoké profesionální úrovni. Je vidět, že školy mají skvělé technologické vybavení, na kterém studenti realizují své projekty. O šíři nápadů na téma čas byla i tvůrčí nabídka autorů, kdy diváci v daném časovém limitu měli možnost vyší na tkaninu jakýkoli obrazec.

Labyrint byl obohacen i o hudební vystoupení. Se zaujetím jsme poslouchali hudební vystoupení Wolframa Spyry,

který „šokoval“ publikum hudebním nástrojem.

Dokazoval, na co je možné hrát – na upravený plech.

Koncert Jazz pana Cogito na závěr dne byl nezapomenutelným zážitkem.

Za pozadím Labyrintu byl Jerzy Olek. Vzpomínka na jeho úsilí vytvořit zázemí a zároveň dát prostor mladým adeptům umění prezentovat svá díla proběhla duší těch, kteří se s ním osobně setkali. Jedna z přednášek byla věnována jeho počáteční tvorbě.

Na Labyrintu vystavovali Z. Capoušková, I. Lukavská, P. Moško, P. Rejtar, R. Němeček, I. Pavlátová a Z. Stuchlík. Poslední tři jmenovaní se účastnili Labyrintu osobně.

Rudolf Němeček

„Sila okamihu“ – mobilní fotodílny

(Poráč Park, Slovensko)

Východní Slovensko, krajina jistě i vašemu srdci, milí čtenáři, kolegové a kolegyně, zaslíbená, stala se opět centrem fotografického dění účastníků nejen ze Slovenska a Čech, ale i z Polska a zčásti i Francie. Ve středu 22. října tedy východním směrem vyrážím ze svého mateřského města a z neméně rodinného prostředí firmy Foma Bohemia v Hradci Králové. Vedle mne si brzy na to přisedá spolehlivý navigátor, rovněž fotograf, milovník výtvarného umění, aktivní člen náhodského fotoklubu, a navíc i galerista (viz výstavy ve svébytné podkrovní prostoře Galerie 654: L. Vojtěchovský, O. Stráníková, V. Skalický, J. Štreit, HFK Taxi ad.) Jindra Klabačka – děkujeme, milý Jindro, za tuto tvou vstřícnost a štědrost vůči vystavujícím autorům a jejich divákům.

Jako kdyby jeden „pán domu“, jak se chápe etymologický původ tohoto křestního jména, nestačil tento mikroprostor na čtyřech svižných kolech dobrou myslí i srdcem opanovat, je třeba ještě více zesílit pocit vřelé domáckosti dalším nositelem tohoto jména. Příznivý osud této potřebě nahrál a v Olomouci k nám do vozu s typicky firemním názvem SPZ: 2021 FOMA přisedá skutečná celebrita, ovšem také laskavost a vstřícnost sama – legenda české dokumentární fotografie a vážený pedagog ITF v Opavě, Jindřich Štreit. Jízda pak ještě lépe ubíhala díky živé debatě a poněkud ostřejšímu stylu jízdy...

Za Spišskou Novou Vsí mímám ceduli „Na konci světa“ a k našemu úžasu nás za těžkou závorou vítá účelně a moderně působící tvář rekreačního areálu Poráč Park. Nu a zde se odehrávala notná část z programu „Síly okamihu“. Osobně jsem se velmi těšil na tu pasáž, jež vždy nedílně provázela mezinárodní letní fotoškoly v Popradě a Liptovském Mikuláši – prezentace autorské tvorby, iniciované jejich dlouholetou ředitelkou Lucií Benickou (nyní ředitelka Galerie umelcou Spiša). Byla zde zastoupena jak dokumentární oblast fotografie, tak i její výtvarné a konceptuální pojetí. Sympatickým faktorem bylo silné zastoupení skupin mladých účastníků zdejších pracovních dílen a toho času studentů vysokých škol ze Slovenska, ale i z Polska (Krakov), které doprovázeli jejich

pedagogové a zároveň vynikající fotografičtí tvůrci – Jozef Sedlák a Tomáš Agat Błoński. Další obsahovou i formální úroveň vynikající prezentace své tvorby zde předvedli skvělí dokumentaristé – Jindřich Štreit a Pavol Breier, který si zamiloval nejen krajinu s nejvyššími štíty hor v Nepálu, ale hlavně její milé a empatické obyvatele.

Měl jsem tu čest kromě firemní prezentace představit také svou autorskou tvorbu v průběhu večerního bloku spolu s Jindrou Štreitem, přičemž jsme si navzájem popřáli její divácky kladný ohlas. Dle mého soudu a pocitu nezvykle společným prvkem tohoto našeho jistě v mnohém rozdílném přístupu k vizuální reflexi reality byl a je eminentní zájem o člověka a kladení otázek s tím souvisejících – kdo jsme, co je to pravda, co je dobro a zlo a jak jsou jejich hranice ostré nebo tekuté atd.

Velmi mne také zaujalo představení výrazně autonomní tvorby Vlado Eliáše, a to z hlediska bohaté rozmanitosti tvůrčích přístupů, formálního provedení, svěží nápaditosti, jisté tajuplnosti, ale i spontánní autentičnosti. Nu a tu jsme také zde prakticky oživilí s mými účastníky a účastnicemi dvou dílen strukáže (chemigramy), tedy vytvářením obrazového tvarosloví na světlocitlivé černobílé fotopapíry (Fomaspeed) pomocí malování štětci, obtiskováním textilií, zejména krajkových deček, volným stékáním a mísením roztoků vývojky a ustalovače apod. Na závěr jsme vytvořili společné dílo („opus artis commune“) na dlouhý sedmimetrový pás, jež byl kompletně vyvolán wa ustálen a nyní čeká na další svou proměnu (vybělení a následné tónování).

Závěrem i touto cestou srdečně děkuji všem organizátorům, účastníkům, divákům a vám, vážení a milí čtenáři a členové našeho tak příjemně znějícího volného fotografického sdružení. Tichou vzpomínkou prosím vyjádřeme žel před nedávnem zesnulému Dr. Jerzy Gawełovi, zakladateli a řediteli Školy kreativní fotografie a Krakovské školy umění a módního dizajnu, jenž zde spolu s námi, coby hlavní persona grata, rovněž měl být. „Et lux perpetua luceat eis.“

Vítězslav Krejčí

Nové Město nad Metují – Mekka východočeské fotografie

V Novém Městě nad Metují je řada institucí, a hlavně zapálených lidí do fotografického dění. V letošním roce toto úsilí vyvrcholilo 6. září. Klub fotografů Nové Město nad Metují uspořádal spolu se spolkem Poznání a Sekcí fotografů regionu Náchod vernisáž v nádherném zámeckém sále. Výstava probíhala i v přízemních prostorách, kde bylo možné mimo jiné zhlédnout práce 12 dětí od 8 do 16 let ZŠ Malecí a gymnázia Dobruška. Zvláštní uznání patří těm nejmladším. Jedna zajímavost stojí za povšimnutí – z 12 dětí bylo 8 dívek! A aby měli organizátoři více práce, mohli návštěvníci vyhodnocovat ty nejlepší fotografie na anketních lístcích.

V rámci Festivalu Nové fotografie nad Metují proběhl expozice na dvou místech. Galerie Zázvorka si svůj standard drží dlouhodobě. Zabezpečit a nainstalovat takové množství fotografií od 8 autorek a 4 autorů (opět zajímavý aspekt!) dá určitě hodně práce a nemálo trpělivosti. Specifické prostory věže s výhledy na řeku Metuji podtrhoval název výstavy PROŽÍT ŘEKU.

Klášter Milosrdných bratří ve městě poskytl zajímavé prostory pro instalaci souborů 3 autorek a 3 autorů s názvem POŘÁD DÁL PO PROUDU. Trochu netradiční, ale působivé prostředí neobydleného kláštera dodávalo vystaveným fotografiím zvláštní nádech a souvislosti. To se zvláště projevovalo u prací Vítězslava Krejčího –

foto TEKUTÉ STŘÍBRO – a Václava Němce v souboru KARAVANY. U této kolekce obzvlášť korespondovaly opuštěné chodby a místnosti s bývalými příbytky, které byly ponechány svému osudu. V tomto prostředí mohli návštěvníci narazit i na zajímavá zákoutí. Jedno z nich zachytil Stanislav Dobai a nazval snímek Posezení – nostalgie.

U obou těchto výstav patří díky Městskému muzeu za vynaloženou energii a vydání kvalitních katalogů. Návštěvník tak mohl sledovat i tvorbu, která není tuctová a mapuje různé směry u jednotlivých autorů. Je to výborné srovnání a inspirace třeba pro členy fotoklubů.

Slavnostní vyhlášení vítězů RMO, včetně vystavení 49 nejúspěšnějších prací, proběhlo v důstojném prostředí Městské knihovny. Úspěšnost klubů a jednotlivců bude popsáno určitě na jiném místě tohoto periodika. A jak je již dlouhodobou dobrou tradicí, zakončení proběhlo v Kině 70, kde prezentoval svoji úspěšnou a dlouhodobou reportážskou činnost fotograf Roman Vondrouš. Katalog perfektně připravený, organizace klapala jako vždy a za příválový déšť, který se spustil v době přesunu návštěvníků z knihovny do kina, opravdu, ale opravdu nemohli.

Vladimír Damašek

Krása starých skleníků

Jedu vlakem do Prahy. Někde kolem Libně bylo z výšky vlaku vždy vidět na střechy mnoha řad skleníků. Kdysi jsem se tam chtěl vydat s foťákem a něco z mizejících skleněných domečků nafotit. Nikdy k tomu ale nedošlo.

Přesto jsem se do některých jiných skleníků dostal. A vždy to bylo zajímavé a krásné.

Jednou to bylo v České Třebové. Skleník nedávno opuštěný, který byl ukryt v zahradě textilky Primona. Při vstupu jsem byl fascinován množstvím květináčů. Desítky až stovky mrtvých se válely na policích, pod nimi i na zemi.

Všechny čekaly na svoji květinu nebo nějaký ten salát.

Zajímavým skleníkem je ten v Litovelském Pomoraví u ústavu v Nových Zámcích. Je plný živých i mrtvých rostlin, které v protislunci na zašlých skleněných stěnách vykreslují prapodivné tvary. Špinavá okna tvoří zajímavé pozadí pokrouceným kopřivám, uschlému hrachoru a jiným mne neznámým rostlinám. Zde je nejlepší fotografovat

zvenčí to, co se děje uvnitř.

Další skleníky byly v různém stádiu života, respektive umírání. Rozbitá skla. Někdy se střechou, jindy jen s konstrukcí s již statnými stromy.

Posledním tím „mým“ skleníkem je ten v Hořicích.

Jeho stav je tak napůl. Část pouhá konstrukce, část plně zasklená.

Klid sobotního odpoledne. Teplé slunečné počasí.

Na focení spousta času. Prostě ideál. Fotím jak o život (v mém případě dva svitky po 13 obrázcích). Tu scénérii již ne červených lampionků, tam krásnou kompozici prasklých skleněných tabulí. Doma to vyvolám, udělám pozitivy a hotové obrázky přinesu mezi ostatní.

Skleníky jsou fakt krásné!

*Text a foto Vladimír Skalický
ve vlaku někde před Kolínem 10. 8. 2025*

14

11

5

Na co čekám?

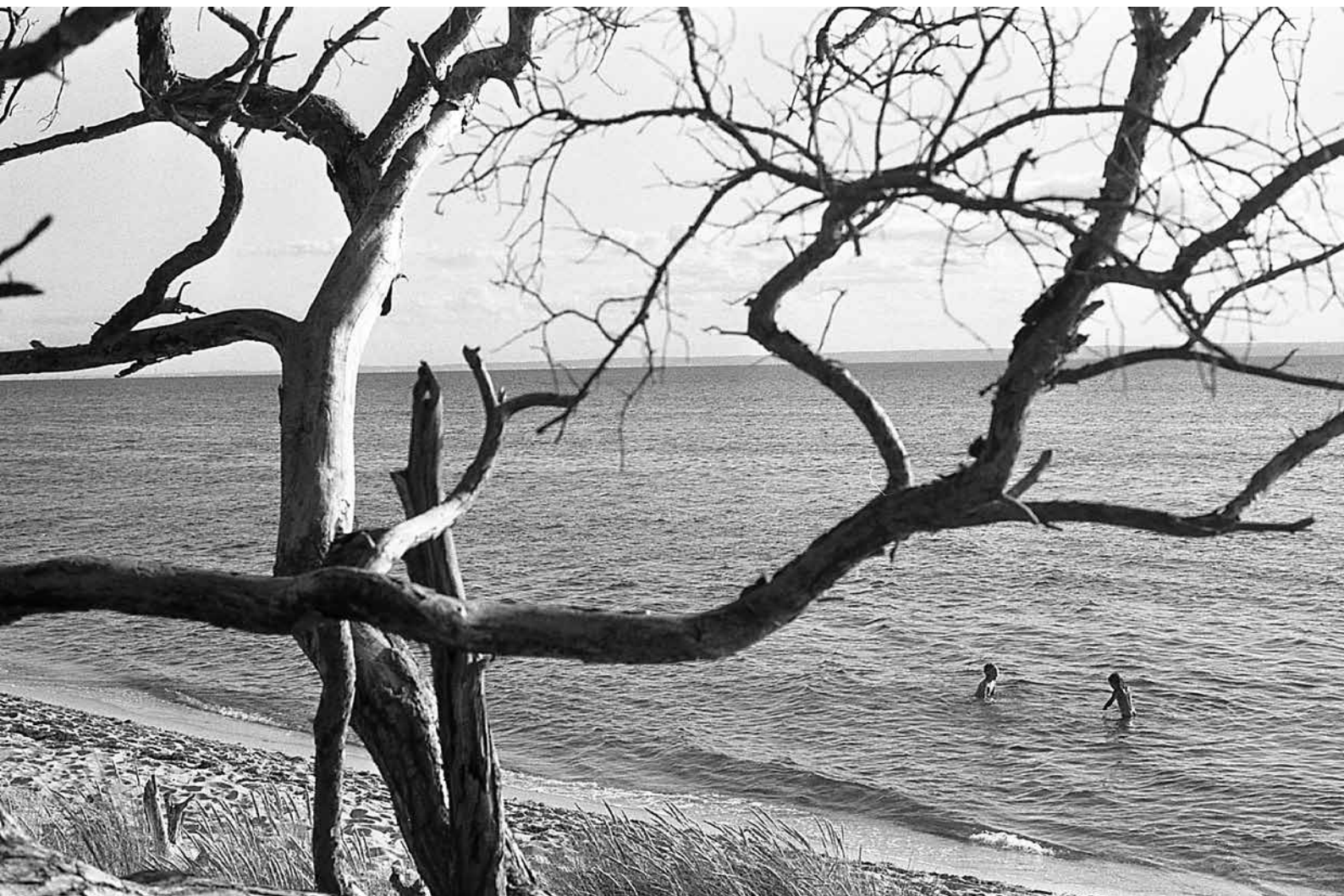
Pár mých kamarádů ví, že jsem začal po mnoha letech chodit do fotografické školičky v Olomouci. Kamarád Petr se taky přihlásil do jakési „poškoličky“ v Hradci Králové.

Radek, který se to také dozvěděl, mne vyzval, abych napsal pár řádek, jak vidím fotografické vzdělávání dneška v porovnání s tím, co jsem sám zažil. A tak jsem sedl ke klávesnici a po rozhovoru s Petrem a jeho hodnocením kurzu v Hradci a mých nových zkušenostech z Olomouce píšu pár vět.

V letošním roce (tedy v 2025) jsem dostal dvě nabídky na účast na vzdělávání se ve fotografii. Už delší dobu jsem zvažoval, že bych se rád potkával s mladými lidmi – fotografy a poznával jejich vnímání současné fotografie. Současně jsem přemýšlel o koncepčnější práci na nějakém fotografickém projektu pod vedením zkušeného fotografa, lektora.

Oba tyto požadavky mohly být naplněny, kdybych se přihlásil buď do Hradce na setkávání a práci na vlastním projektu pod vedením zkušených pánů Prokopa a Kenckih, nebo do školičky v Olomouci, která nabízela něco podobného, ale s mladými lidmi. Dlouho jsem přemýšlel

a zvažoval, kam se vydat. Po exkurzi jednoho setkání nad výběrem fotografií na výstavu konzervatoristů v Hradci a rozmluvě o podobě školičky v Olomouci, jsem se rozhodl pro tvarůžky. Důvodem je intenzivnější setkávání (1x týdně), jednak je školička levnější (2 000 za půl roku) a očekávání mladých lidí pod dobrým vedením lektora Vladimíra. Můj kamarád Petr se rozhodl pro Hradec Králové, kde kurz zaštiťuje Centrum uměleckých aktivit a naše Zuzana. S Petrem průběžně mluvím a vyzvídám, jaký ten Hradec je. Pokusím se tedy porovnat obě verze vzdělávání a nakonec zavzpomínat, jakým vzděláváním jsem již prošel ve své fotografické historii.

„Fotografie je pro mě způsob, jak probudit paměť těla...”

OLOMOUČ

Jak jsem již psal, setkáváme se každou středu v podvečer v prostorách DDM. Kurz vede dlouholetý zkušený lektor Vláda Janek. Když jsem přišel na první setkání, tak jsem byl trochu zklaman, že věk ostatních „žáčků“ není až tak nízký, jaký jsem očekával. Jsem sice nejstarší, ale ostatní se pohybují od 20 do 45 let. Při představování fotografických zkušeností jsem se zklamal podruhé. Někteří se do školičky přihlásili proto, aby se naučili pracovat se svým fotoaparátem, osvojili si analogovou fotografii nebo se naučili fotografovat vůbec. Tak jsem se stal jakýmsi nechtěným třetím lektorem, který spíš učí ostatní vidět fotografii a příběhy za obrazem.

Na setkáních se věnujeme fotografování v ateliéru, práci s negativem a pozitivem. Zajímavá byla tvorba fotogramu pomocí akrylátové barvy. Už došlo i na povídání nad fotografií o fotografii, ale protože se obrázky promítají, chybí přímé kontaktní vnímání fotografie. A toto vnímám jako velkou chybu, a už jsem to Vládovi i říkal. Čekám, že se postupně zlepší. Nyní jsem na křižovatce, jestli chodit

dál i v novém roce, nebo návštěvy ukončit.

Zatím jsem se nedočekal toho, co jsem čekal.

Aby to nebylo tak skeptické, musím potvrdit, že jsem se zde setkal se dvěma mladými autory, od kterých jsem viděl jen dobré a zajímavé fotografie. Zmíním se krátce o Anetě, která přinesla výborné fotografie, a je škoda, že jich je tak ukrutně málo. Položil jsem jí pár otázek.

Jak přemýšlíš, pokud přemýšlíš, když fotografuješ?

Jsem rozstřelená mezi hodně aktivit, ale nikde nevyčínám. Vše dělám proto, aby mne to naplňovalo. Fotím, jak cítím. Neznám pravidla fotografie, ale fotografii vnímám hodně emočně.

Co Ti ve fotografii chybí?

Chybí mi klid, jistota, řemeslo, kultivace obrazu. Hledám ty obrazy, které se schovávají za fotografií.

Proč jsi se rozhodla pro školičku v DDM?

Touha stát se instantním fotografem. Zalít, zatřepat a je

to. Aby se ze mne stala fotografka, tak jsem si na začátek koupila analogový fotoaparát a začala navštěvovat drahé kurzy. Myslela jsem si, že když to tolik stojí, tak se hned stanu dobrou fotografkou. Ale ono ne. Tak jsem se rozhodla pro školičku, na kterou mne upozornil kamarád Sváťa.

Naplňuje Tě setkávání ve školičce?

Velmi! Je to pro mne inspirace, třídím si myšlenky. Vidím, co s fotografií chci dělat a jak se to dělá.

A toto mi Aneta poslala po našem rozhovoru, když si dodatečně „utřepala“ myšlenky:

„Fotografie je pro mě způsob, jak probudit paměť těla, které vnímalo vůni, světlo, dotek, emoci. Mým cílem je naučit se vyprávět příběh tak, aby mu ostatní rozuměli. Chci přinášet výpověď o obyčejném životě a probudit v člověku vzpomínku na chvíli, kterou naplno prožil, když byl ještě dítětem nebo když zapomněl na svět okolo. Proces focení je pro mě chvíle klidu, kdy vnímám jen obraz a nemyslím na nic jiného.“

HRADEC KRÁLOVÉ

Na Hradecké fotografické kurzy se přihlásil kamarád Petr. Zúčastnil se zatím jen dvou setkání, takže informace nejsou zcela objektivní a jsou přibarvené mojí interpretací. Kurz je nákladnější (11 800 Kč za 6 sobotních setkání). Je veden zkušenými lektory, fotografy a pedagogy, doc. MgA. Jaroslavem Prokopem a MgA. Adamem Kenckim, Ph.D. Když Petr přijel na první setkání, byl překvapen, že se na kurz přihlásili i účastníci, kteří se chtějí naučit fotit, obsluhovat fotoaparát, případně fotografie zpracovávat. Pozitivně hodnotil tematické přednášky s představením tvorby autorů z historie a současnosti světové fotografie.

A jaké bylo vzdělávání v minulosti?

Já jsem nejdříve chodil do fotoklubu, kde jsem se učil od těch starších. Když mi to přestalo stačit, tak jsem se přihlásil do Okresní fotografické školy v Ústí nad Orlicí. Zde jsem pod vedením vyspělých okresu fotografů plnil první vážné úkoly. Cihla, reportáž, zátiší... Následně jsem se přihlásil na Krajskou fotografickou školu v Hradci Králové. Tady to už byla vyšší dívčí. Profesor Ján Šmok a jeho vzorové studium od techniky k volné tvorbě. Musím říct (tedy napsat), že tato setkání s Jánem a dalším účastníky byl pro mé vzdělávání asi tím nejhodnotnějším. Po čase jsem se přihlásil a následně dostal na nově založený Institut tvůrčí fotografie při vysoké škole v Opavě, známe pod zkratkou ITF. A tady jsem zklamal já. Po třech semestrech jsem studium ukončil a do dnešních dnů toho lituji. Navštívil jsem i mnoho víkendových kurzů, lépe setkání na různá témata. Setkal jsem se s Jánem Šmokem, Kozlíkem, Baňkou, Stiborem, Štreitem a mnoha dalšími. Každá škola, každé setkání s významnými autory mi něco dalo a udělalo mne takovým fotografem, jakým jsem. Co je pro fotografickou tvorbu ale nejdůležitější? Je to fotografování a dělání obrázků. Bez fotografií to prostě nejde.

Vladimír Skalický 7. 12. 2025

Hradecké fotografické kurzy

Poznámka organizátora:

Hradecké fotografické kurzy (HFK) jsou koncipovány jako šestiměsíční tematické bloky. Vítejte jak pokročilé, tak začínající zájemce o fotografii. Celodenní setkání probíhají jednou měsíčně, zpravidla druhou sobotu v měsíci. Aktuálně běží první blok na téma PROSTOR.

Struktura jednotlivých setkání je následující:

Úvodní inspirace („kulturní deníček“): Každá lekce začíná sdílením kulturních zážitků a inspirací, které studenti nashromáždili za poslední měsíc.

Teorie a historie: Následuje teoretická přednáška k danému tématu, doprovázená ukázkami tvorby významných fotografů napříč historií i současností a spousty fotografických publikací. Účastníci dosud vyslechli přednášky na téma „Letem světem dějinami fotografie“ a „Město jako architektura, město jako místo pro život, město – místo, nemísto“, v prosinci je čeká přednáška na téma Street fotografie.

Konzultace a praxe: Největší důraz je kladen na vlastní tvorbu posluchačů, konkrétně konzultaci domácích úkolů. Studenti pracují s vytištěnými náhledy a učí se sestavit smysluplný fotografický soubor – nejprve individuálně a následně ve spolupráci s lektory a ostatními účastníky. Každé setkání je zakončeno zadáním nového domácího úkolu, který navazuje na probranou látku. Zatím se posluchači věnovali zadáním „Cesta tam a zpět“ a „Příběh jednoho dne“. Na poslední lekci byl zařazen i technický úkol zaměřený na procvičení hloubky ostrosti. Příště čeká účastníky kromě dílčích úkolů i zadání dlouhodobého úkolu.

Za Centrum uměleckých aktivit Zuzana Capoušková

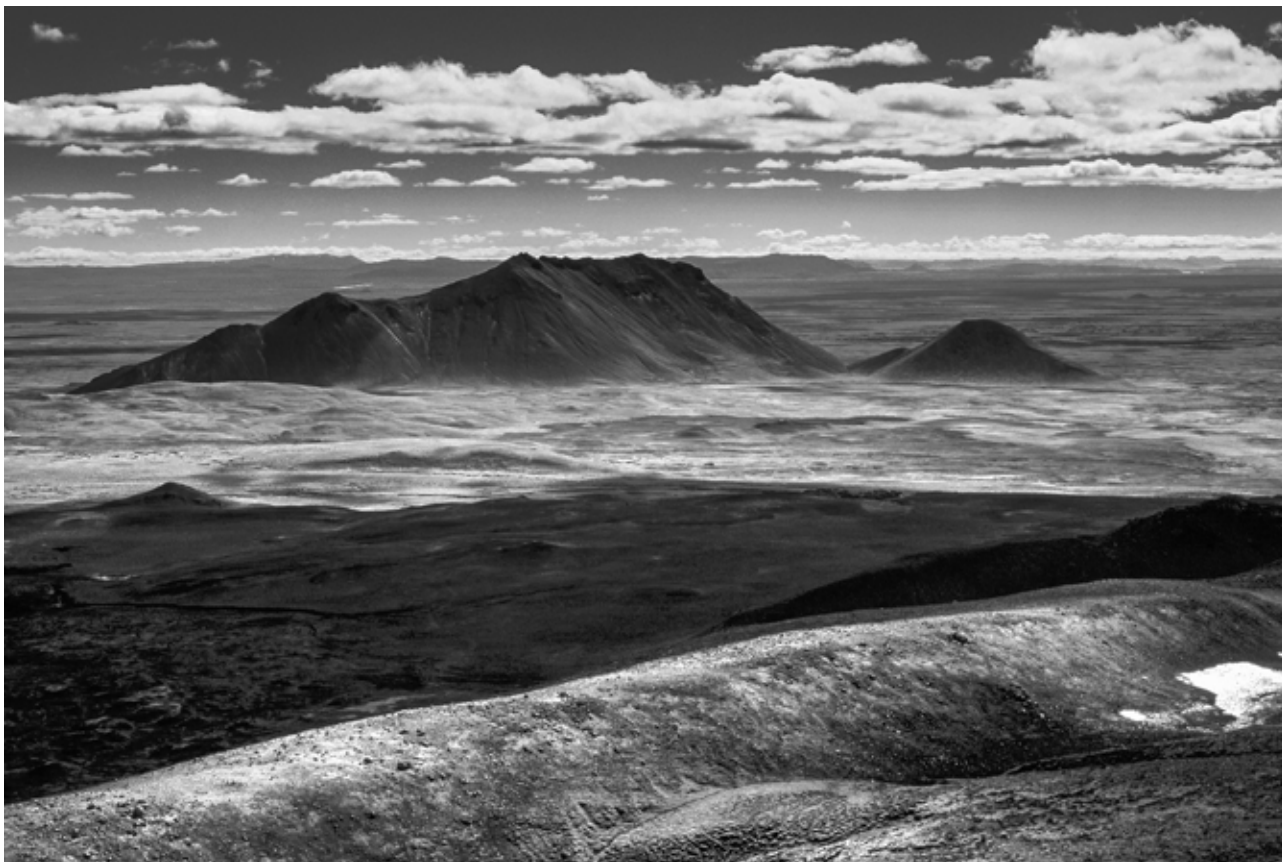
Jak jsem fotil Island 1997

Kapitola jedenáctá – Krafla – důstojné loučení

Jedeme jen několik málo kilometrů. Geotermálně aktivní oblast Námafjall je hned „za rohem“. Její dominantou jsou zejména bublající bahenní sopky a gejzíry vodních par. To vše zasazeno do krajiny sestavené z nejrůznějších odstínů žluté, hnědé a červené. Nad tím vším visí těžké, temné, nízké mraky. Je podvečer, turisté žádní, počkám si, až i moji spolucestující dají přednost vyhřátějšímu interiéru Karosy a dělám několik zajímavých snímků. A zase ten prokletý klakson. Od místa dnešního noclehu nás dělí asi deset minut jízdy. Bude to naše předposlední noc pod islandskou oblohou. Zatímco stavíme stany, Božka připravuje svoji „polní kuchyni.“ Ten lahodný zvuk vybalovaného aluminiového nádoby, společně s charakteristickým zvukem zapalované sirky a chrčením plynové bomby mě vždy přivádí do tranzu. Je to signál, že vrchol dne je nablízku. Dnes to bude obzvlášť slavnostní. Koupili jsme nějaká vejčička – bude smažáček. K tomu všemu má ještě Roman narozeniny. K této příležitosti jsem bolestně ušetřil krabici červeného vína a pytlík buráků. Nakonec se podobných pochutin

schází víc, hrajeme na kytaru, zpíváme (pro mnohé, kteří chtěli spát a mejdanu se neúčastnili, bezohledně řveme), hodnotíme prošlé dny a za světla jdeme spát. Ještě? Už? Tak zítra odplouváme. Bože, jak to uteklo. Loučení je to ale famózní. Sluníčko, teplo, na modré obloze sem tam nějaký ten fotogenický mráček, super viditelnost. Tak takovýhle den jsme tady snad ještě neměli. Dopoledne máme namířeno ke kráterovému jezírku Víti pod aktivní sopkou Krafla. Jako by nám chtěl Island to loučení udělat ještě těžší. K perfektnímu počasí se přidává ještě smaragdová voda jezera Víti, v jehož těsné blízkosti nacházím několik jezírek menších. V jejich hladinách se odráží temná modř letní oblohy, to vše zarámováno do sytě zelených ploch porostlých nízkým mechem – a ovce. Dovedete si to vůbec představit? Stráž nad tou nádherou drží do červena zbarvený masiv Krafly. Ten se stal prvním cílem mých spolue Expedičníků. Využívám vylidněných zelených plání a řádím. Vážení, to byla pastva. Měním film za filmem, objektiv za objektivem. Hledám stále nové a nové náměty. Prožívám

pocity vrcholného blaha. Najednou zde nejsem sám, přátelé se vrací z vrcholu a pospíchají do další zajímavé lokality. To je povel pro nástupu k vrcholovému útoku. Stojím na nejvyšším bodě nezbedné Krafly, široko daleko ani noha. Nestráním se společnosti, lidi mám rád, ale pouze samota dá až do morků kostí vychutnat okamžiky opojení. Takovéto momenty zůstanou mnohem hlouběji uloženy v mé mysli. Daleko intenzivněji vše přijímám. A tady jsem přijímal dlouho. Celé dvě hodiny. Oželel jsem „maraton“ do určitě ne nezajímavých míst, kam „letěli“ ostatní.

Bylo mi strašně fajn. Dole na hraně kráterového jezírka Víti jsem ještě potkal kluka s holkou, kteří to vše ještě podtrhli. „Hi,“ pozdravili jsme se téměř současně. Byli oblečení tak normálně, po našem. Pak jsem si všimnul jeho bot. No ovšem „Prestiže“. Tuhle značku nemůže mít nikdo jiný než krajan. „AHOJ bude lepší, ne?“ Riskuji. Vyšlo to. Oba jen tak nalehko, bágly nechali někde tam dole za kamenem, jsou tu asi týden a jedou stopem. Prý ani pořádně neví, jak vypadá islandský déšť, stopuje se bezvadně a že se jim asi ani nebude chtít domů. To je to kouzlo svobodné volby. My to máme jasné. Zítra touto dobou už pod svýma nohama nebudeme cítit pevnou zem. Loučíme se se vzájemným přáním krásného pobytu a klidné plavby.

Kapitola dvanáctá – Všechno jednou končí

Vnitrozemí Islandu je úplně pusté. Aby také ne. Vždyť průměrná hustota osídlení se na celém Islandu pohybuje mezi dvěma až třemi obyvateli na jeden čtverečný kilometr. A to ještě jenom v Reykjavíku žije více než polovina všech Islandanů. S naším vozidlem je nám

pochopitelně to pravé vnitrozemí zapovězeno. Jsou ale úseky, které nám o něm lecco vypoví. Mezi takové patří i přesun mezi jezerem Mývatn a východním, nám již známým městem Egilsstaðir. Silnice vede rozlehlými pláněmi, překonává sedýlka v horských hřebenech. Pusto, prázdno. Jen v blízkosti vodních toků můžeme sem tam spatřit skrovné usedlosti s nepočetnými stády oveček. Cíl dnešního programu leží několik kilometrů za již vzpomínaným Egilsstaðirem. Hallormsstaður. Pod tímto pro nás špatně vyslovitelným názvem se skrývá určitá islandská rarita. Právě tady můžete spatřit opravdový les. On je to spíše takový lesopark. U jednotlivých stromů jsme si mohli přečíst, jak se jmenují, odkud pochází a jak jsou staré. To vše díky výjimečným klimatickým podmínkám, které toto údolí nabízí. Ve velkých sklenících, kde domorodci pěstovali rajčata, papriky a květiny, jsme již byli, ale obsah foliových obrů, postavených v blízkosti naučného lesa, nás trochu zaskočil. Byly plné malých embryí jehličnanů, které by jinak neměly v tomto stadiu ve volné přírodě šanci na přežití. Vlastně se jednalo o jakési obří inkubátory. Program zalesňování je dnes na Islandu velmi aktuální. Bude ale ještě dlouho trvat, než se ostrov zazelená alespoň z části tak, jak tomu bylo před staletími.

Trochu s problémy hledáme místo pro nocleh. Nalézt takový flek, kde by se 45 lidí včetně stanů a autobusu schovalo před očima domorodců, se nám nepodařilo, a tak spoléháme na jejich vrozenou shovívavost a velkorysost. Večer se nese ve znamení „debordelizace“. Na lodi nás čekají dlouhé tři dny, a tak si musíme zabalit věci potřebné, ty půjdou s námi do kajuty, a zbytek zůstane v podpalubí v autobuse bez možnosti přístupu po celou dobu plavby. Ještě že jsme trochu poseděli alespoň včera. Dnes jsme všichni nějaký kyselí. Nevím, zda to je tím, že tuhle krásnou zemi opouštíme, nebo zda se už těšíme domů.

“Všechno jednou končí”

V Egilsstadiru ráno utrácíme posledních pár islandských korun (celou dobu šetříme a teď to vyhodíme za blbiny). Také telefonuji domů a dozvídám se o pokračujícím povodňovém blesnění. Dovedl jsem si to představit obráceně, ale že se budeme vracet z přívětivého Islandu do zatopených Čech, to mi nešlo do hlavy. Má cenu tam vůbec jezdit? Nežůstaneme ještě chvíli tady? Jsou ale věci, které nelze zvrátit. Náš odjezd bohužel patřil mezi ně. Poslední ohlédnutí z horského hřebínku a sjíždíme dolů, do přístavu, do „našeho“ prvního islandského města, Seydisfjrduru. Již z dálky vidíme velký trajekt, jenž se na dlouhé desítky hodin stane naším přechodným domovem. Táhlé zatroubení lodní sirény značí, že jsme se právě odpoutali od islandských břehů. Od břehů relativně mladé země, která se „narodila“ někdy před šedesáti miliony lety

a svoji novodobou historii počala psát, spolu s prvními osadníky, teprve v závěru minulého tisíciletí. Nezklamala nás. Vodopády, jezera, gejzíry, sopky, nekonečná lávová pole, ledovce, to vše spolu s milými lidmi a skvělým počasím vytvořilo celek, který nemůžete vidět jinde, než právě v zemi ohně a ledu – na ISLANDU. (... snad jen ty bzučící a dotěrné bestie nemusely tak otravovat...)

Povídání vzniklo po mé návštěvě ostrova v roce 1997. Jsem rád, že jsem se mohl alespoň touto formou o své prožitky s Vámi podělit.

S úctou a přáním dobrého světla Ctibor Košťál.

Kalendář kurzů 2026

V Centru uměleckých aktivit jsme pro vás na rok 2026 připravujeme program kurzů a dílen, které vás provedou od digitální postprodukce až po unikátní techniky historické fotografie. Zveme vás na specializované dílny, které prohloubí vaše znalosti a praktické dovednosti.

Měsíc	Téma kurzu / dílny	Zaměření
 Leden	Černobílá analogová fotografie Umělecký akt Zátiší komplexně Jak na tisk fotografií	Návrat k filmové klasice a práci v temné komoře Estetika a techniky citlivého zobrazení lidského těla Kompozice, světlo a koncept ve statické scéně Zvládnutí digitálního workflow, správy barev přípravy dat pro perfektní tisk
 Únor	Portrétní fotografie v ateliéru	Osvojte si práci fotografování portrétu se studiovými světly a odraznými deskami
 Březen	Olejetisk	Jedna z nejelegantnějších historických metod tisku fotografií
 Březen/ Duben	Photoshop (3 lekce)	<i>Intenzivní blok pro výuku základu postprodukce digitálních fotografií v Adobe Camera Raw a Photoshop</i>
 Duben	Orotone	<i>Speciální technika tisku fotografií využívající zlaté pigmenty</i>
 Červen	Atmosféra divadelního festivalu	<i>Divadelní a reportážní fotografie při divadelním festivalu Regiony 2026</i>
 Září	Velkoformátová fotografie	<i>Práce kamerou na velký formát negativu</i>
 Říjen	Mokrý kolodiový proces Gumotisk Hradecké fotografické kurzy- blok č. 2 na téma Člověk	<i>Autentické fotografie jako z 19. století (ambrotypie, ferrotypie)</i> <i>Pigmentový ušlechtilý tisk fotografií</i> <i>Šestiměsíční fotografický kurz</i>
 Listopad	Uhlotisk	<i>Historicky nejstarší fotografický tisk</i>
Poznámka	Rozsah nabídky se bude v průběhu roku doplňovat.	

Proč si vybrat náš kurz?

- Jsme regionálním centrem pro výuku ušlechtilých technik tisku fotografií v propojení s digitálními technologiemi (kallitypie, olejetisk, gumotisk, uhlotisk, orotone, kyanotypie, mokrý kolodiový proces, slané papíry, Van Dyke...).
- Pokrýváme analog, digitál, ateliér, exteriér i postprodukci.
Vést vás budou zkušení fotografové a pedagogové: Ivan Nehera, Kamil Varga, Viktor Kronbauer, Jan Kaiser a další.
Termíny jsou u většiny kurzů zatím rámcově stanovené na uvedený měsíc.
- Všechny aktuální informace, přesné termíny a možnost přihlášení najdete vždy na:
<https://www.cuahk.cz/typ-akce/foto/>

Těšíme se na vás v roce 2026!

The background features several abstract elements: a series of diagonal lines at the top left, a horizontal line with five dots in the top center, a large 'U' shape at the top right, a vertical line with five squares on the left, a stylized 'C' inside a circle with horizontal lines at the top left, a stylized 'G' inside a circle with horizontal lines at the bottom left, a stylized 'G' inside a circle with horizontal lines at the bottom right, and a large stylized 'C' in the center. The text 'PF 2026' is prominently displayed in the center.

PF 2026

*Přejeme inspirativní rok
plný tvořivosti!*

centrum
uměleckých
aktivit